

Chương 12

Ra khỏi Cục Cảnh sát, Chân Ý nhận được điện thoại của Biện Khiêm, nói cô đã mãn hạn phạt, hy vọng cô sớm ngày trở lại làm việc. Sau khi cân nhắc, cuối cùng cô quyết định đi lấy lại giấy phép hành nghề. Lúc rời khỏi tòa nhà, ánh mặt trời rực rỡ nhưng lòng cô bao phủ trong mây mù. Cô đứng trên bậc thềm, lên mạng tìm kiếm, trên diễn đàn có rất nhiều người bàn vụ Hoài Như giết cảnh sát. Có người lập chủ đề bình chọn “Nếu bạn là Hoài Như, trong tình huống bị hung thủ uy hiếp tính mạng, liệu bạn có giết người không?” 41% số người lựa chọn có thể giết người, 42% lựa chọn không biết, và chỉ vỏn vẹn 3% dứt khoát lựa chọn không giết.

Chân Ý day mạnh ấn đường, đau đầu thật. Mười mấy ngày nữa sẽ mở phiên tòa xét xử vụ Hoài Như và Lâm Hàm, An Dao và Hứa Mạc, đến lúc đó có thể cô sẽ phải ra làm chứng. Cô định bước xuống bậc thềm lại thấy Dương Tu đi lên. Hai người gặp mặt trò chuyện vài câu, Dương Tu nói: “Hoài Như cũng đáng thương, bỗng dưng bị tên tâm thần bắt cóc, vì mạng sống mà giết người cảnh sát sắp chết, đây được xem như tự vệ, nhưng bây giờ lại phải ra tòa.”

Chân Ý không thoải mái lắm, nói: “Dù cô ta chủ động hay bị ép, giết người chính là giết người.”

“Nhưng cô ấy không có sự lựa chọn, đó là mục đích chính đáng.” Dương Tu tranh cãi, “Tin rằng cậu đã xem truyền thông đưa tin, dư luận đồng tình với Hoài Như. Chân Ý, cậu là người được lợi, nếu Hoài Như không giết Lâm Hàm, kết quả của cậu sẽ ra sao?”

Chân Ý cảm thấy từ sau khi rời khỏi văn phòng cô không thể nói chuyện với Dương Tu đến nơi đến chốn được nữa. Cô bước xuống bậc thềm với tâm trạng không thoải mái, về phiên muộn bực dọc viết cả lên mặt. Lúc mở cửa xe cho cô, Ngôn Cách nói: “Em muốn ở lại à?”

“Gì cơ?”

“Anh cảm thấy, em muốn ở lại ra tòa cùng công tố viên Doãn.” Anh nói nhẹ nhàng.

Trái tim Chân Ý giật thót, cô thật sự có chút ý nghĩ này nhưng: “Em cũng không muốn bỏ lỡ đám cưới của Ngôn Hủ và An Dao. An Dao cô ấy...” Cô ấy yêu Ngôn Hủ như vậy, yêu đến mức không có một người bạn. Chưa kể cô ấy là trẻ mồ côi, không có người thân. “Chỉ trì hoãn một ngày thôi, không sao đâu. Sau đám cưới, em sẽ lập tức trở về, đành thức đêm chuẩn bị làm chứng và giải quyết vụ án vậy.”

Vết thương của hai người chưa lành nên để tài xế lái xe. Sau khi qua cửa ngõ thành phố, chiếc xe không hướng về trung tâm mà vòng ra biển, chạy trên

đường quốc lộ ven bờ biển rộng thênh thang. Một bên là cây xanh rợp bóng, một bên là trời xanh biển biếc. Lúc mặt trời lặn, mặt biển lung linh ánh sáng, khung cảnh tươi đẹp rung động lòng người. Tầm nhìn rộng mở, cảnh đẹp tự nhiên, những suy nghĩ khiến Chân Ý phiền muộn dần dần được gió biển thổi bay, cảm xúc bình lặng trở lại. Con đường quốc lộ chạy dài đã tới điểm cuối, xe ô tô rẽ cua vòng lên núi, biển cả lơ lửng ngoài dải cây xanh. Núi rừng phương Nam xanh mướt và nõn nà, trên núi trăm hoa nở rộ, khoe màu đua sắc, hoa tường vi phủ kín sườn núi như thác nước, hoa cúc màu vàng rúc vào nhau như con thú nhỏ, cây hoa hồng trắng như tác phẩm nghệ thuật lóng lánh trong suốt nổi bật giữa rừng cây xanh.

Cảnh đẹp trên núi khiến người ta say mê, Chân Ý nằm nhoài trên cửa sổ ngắm nghĩa, tâm trạng tốt dần lên. Cô bất giác thở than: “Trở về Thâm Thành mất một hai tiếng nhưng bao năm nay lại trở về không đến năm lần.”

Ngôn Cách vẫn nhìn cô mãi, nhìn cô từ lúc mặt ủ mày ê, dần dần gục bên cửa sổ hóng gió cho đến khi đưa tay ra bắt lấy cơn gió, rồi sau đó là khuôn mặt với nụ cười thường thấy. Bây giờ anh mới an tâm, tựa vào ghế chậm rãi nhắm mắt lại, thật sự mệt mỏi. May mà cô sinh ra đã có khả năng chữa lành vết thương cho mình nhanh chóng. Thật ra, anh muốn đưa cô đi từ sớm rồi, giờ đã muộn tám năm.

Thêm nửa tiếng trôi qua, rừng núi miên man phía xa xuất hiện một thác nước uốn quanh xinh đẹp chạy dài, hơi nước mịt mù. Cây xanh râm mát, trăm hoa đua nở, trang viên phương Nam cổ kính ẩn mình trong đó. Thấp thoáng trông thấy đình đài lầu các, dưới ánh chiều tà, nơi ấy yên ả tuyệt đẹp, như người đẹp thời xưa dịu dàng thướt tha, không gì sánh nổi.

“Anh sống ở đây từ bé à?” Cô hào hứng hỏi.

“Ừ.” Anh nói hững hờ.

Ánh tà dương hắt vào cửa sổ, rơi trên khuôn mặt tuấn tú hiếm có của anh như ngọc lưu ly. Bỗng dưng Chân Ý nghĩ, chỉ có nơi này mới có thể gọi là địa linh nhân kiệt. Chỉ người được sinh thành dưỡng dục ở nơi như thế mới có thể tĩnh tại, bụi trần không nhuốm tâm can. Lòng cô xao động, sau đó lại thấp thỏm: “Sẽ gặp rất nhiều trưởng bối của anh sao?”

“Ừ.” Giọng anh nhàn nhạt, sợ cô lo lắng bèn an ủi: “Đừng nói mấy lời kỳ lạ là được.”

Cô cảm thấy không đúng cho lắm, “Em nào có nói mấy lời kỳ lạ đâu?”

Cô đúng là không tự biết mình, Ngôn Cách cân nhắc một hồi, “Đừng đùa kiểu đó.”

“Kiểu gì cơ?”

“Ví dụ như nhìn thấy hoa quả liền nói: Chuối thật tốt, tự thân vận động, con gái đều thích chuối.”

Chân Ý hơi lúng túng, cô thật sự hay nói mấy lời kiêu đó, nhưng: “Em sẽ nói vậy trong trường hợp này sao?”

“Anh chỉ là thấy em lo lắng, muốn em thả lỏng một chút.”

Chân Ý bậm môi. Ngôn Cách thấy cô cau mày, đúng là lo lắng thật, lòng mềm đi, khẽ nói: “Ngày mai mới gặp, đến lúc đó em ở bên anh là được rồi, không cần phải nói gì, cứ giao cho anh.”

Cánh cổng cổ kính lâu đời xuất hiện giữa hàng cây xanh phía trước. Cổng tự động mở, con đường dưới xe biến thành đá lát. Xung quanh dần hiện ra con đường nhỏ bắc lan can gỗ, cầu nhỏ bắc qua dòng nước, nhà cổ thanh nhã. Dọc theo con đường đâu đâu cũng là cây xanh hoa thắm, thỉnh thoảng lấp ló mái hiên, chuông gió, hoặc góc cánh cửa vẽ tranh cổ...

Cuối cùng chiếc xe dừng lại, trời đã chập tối. Ngôn Cách dẫn cô đi vào một căn viện, hai người đứng cạnh ngoài cửa, cung kính cúi người chào. Ngay lối vào là một chiếc bình phong bằng ngọc trắng gắn giấy Tuyên Thành, bức tranh thủy mặc vẽ cảnh hát ca đêm Thanh minh, kẻ lẳng tử trong tranh rất có phong thái hào hiệp hờ hững thời Ngụy Tấn. Vòng qua bình phong, là một căn viện kiểu Trung Quốc rất yên ắng, lát đá xanh mát lạnh mà dày nặng, bước lên tron bóng, tiếng bước chân như bị nền nhà nuốt trọn. Có khe đá mọc một hai nhánh bồ công anh, hoa nhỏ màu vàng, lông tơ màu trắng, tràn trề sức sống. Cách đó không xa là một thác nước, đi đến đâu cũng có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, long lanh như thủy tinh. Phía Tây căn viện có dòng suối nhỏ. Con gió lướt qua, căn viện mông lung hơi nước, như bức tranh mưa bụi.

Gian chính là một tòa lầu hai tầng với cửa gỗ ban công, ghé mây thêm đá cùng đèn lồng hoa lam tỏa sáng le lói. Giữa sắc chiều tà, nơi đây thoát ly thế tục mà tự phụ quyền quý. Trong góc có một khóm trúc, những con chim màu lam nhảy nhót trên đó. Cạnh ban công trồng một cây sơn trà, những quả sơn trà màu vàng nhạt tròn trịa chen chúc.

Mỗi một vật trong vườn, dù là chậu hoa cái giá cũng đều được mài giũa tinh xảo, hoặc chạm trổ hoa văn, hoặc vẽ tranh danh lam thắng cảnh. Vậy mà trông không hề xa hoa lãng phí. Nơi này đẹp khiêm tốn và yên ả.

Vào căn chính, mở cửa ra là phòng khách, ghé trường kỷ gỗ hoa lê đặt nệm dựa lưng màu gỗ thông, nhẹ nhàng tao nhã. Gần cửa sổ có bàn pha trà, có chiếc giường mỹ nhân không biết của triều đại nào. Phòng khách rất rộng, cách hai lối cửa hình vòm, một bên chính là thư phòng. Trên bàn đặt một chiếc máy tính xách tay màu đen, máy quyền sở màu đen, máy ống đựng bút gỗ màu đen, sạch sẽ mà thanh tịnh. Bên kia là phòng vệ sinh và cầu thang gỗ.

Việc đầu tiên Ngôn Cách làm khi vào nhà là rửa tay. Chân Ý dựa vào cạnh cửa, phòng vệ sinh thoang thoang mùi trầm hương, bồn rửa tay hình đài sen với sắc men xanh trong trẻo, trên tường treo những đồ trang trí mang phong cách cổ xưa. Phòng vệ sinh đẹp đẽ tinh mịch đến nỗi chỉ e khách sạn năm sao cũng không thể bì kịp.

“Chúng ta chờ Ngôn Hủ ở đây à?”

“Họ không đến đâu.”

“Vậy tới đây làm gì?”

Ngôn Cách đang cầm khăn lau tay, liếc mắt nhìn cô: “Anh ở đây.”

“Thật á?” Cô tròn tròn mắt. Bởi là nơi anh trưởng thành mà chốn cổ xưa này thoáng chốc trở nên thân thiết vô cùng. Cô nhìn về chiếc cầu thang kia: “Không phải trên kia là phòng ngủ của anh chứ?”

“Ừ.”

Cô nỏ húng: “Em có thể lên xem chút không?”

“Đến giờ cơm tối rồi.”

Cô cười tí mắt, khéo hiểu lòng người mà còn chu đáo: “Được rồi.”

Lại nói: “Đêm nay em có thể ngủ ở đó không?”

“...” Ngôn Cách nói: “Phía Tây có phòng cho khách.”

Chân Ý bất mãn: “Đối với anh, em chỉ là khách thôi à?”

“...” Thật là... “Không phải.”

“Thế tại sao phải ngủ phòng khách?”

Vẫn luôn như thế, cô luôn đưa ra một mớ lý luận treó ngoe, rõ ràng không logic, nhưng anh lại không thể phản bác. Anh cúi đầu lau tay, không nói lời nào. Chân Ý lười biếng dựa vào cạnh cửa: “Ngôn Cách, em biết anh thích em. Dù anh không nói nhưng em đã phát hiện ra rồi.”

Anh im lặng vài giây, mở vòi nước... rửa tay lần nữa. Chân Ý vui sướng vô cùng, khoan tay nghiêng đầu cười khanh khách, giọng tự mãn đáng đánh đòn: “Em biết anh thích em mà, chắc chắn chắc, không phải thích bình thường đâu, mà rõ ràng là thích vô cùng... Anh chịu mang em về nhà, thật ra đã nhận định em là chị dâu của Ngôn Hủ rồi. À, anh muốn kết hôn với em.”

Ngôn Cách không nói tiếng nào, dưới ánh đèn màu ngà, hai má anh ửng lên chút hồng hồng không dễ phát giác. Ai kia với bộ dạng tiểu nhân đặc chí vội làm liều: “Đã như vậy, anh còn không chủ động giải quyết em cho xong đi? Nếu không ngày nào đó em bị tên khác cuỗm đi, anh chỉ còn nước một mình trùm chăn khóc đây.”

Mắt Ngôn Cách sâu thẳm hơn, nói: “Em không làm vậy đâu.”

“...” Nụ cười của cô vơi bớt, im lặng giây lát.

Màn đêm tĩnh lặng, ngoài kia có tiếng chim kêu chiêm chiếp, trong này là tiếng vòi nước chảy ào ào.

“Vâng, em không làm vậy đâu.” Giọng nói có phần không thoải mái, thoáng vẻ tủi thân, “Anh biết em không làm vậy, biết em đến chết cũng không buông tay anh, nên anh mới không coi em là gì cả.” Cô quay ngoắt đi đằng khác.

Ngôn Cách giật mình, hơi giận bản thân. Khó khăn lắm cô mới bỏ qua chuyện phiền lòng ở thành phố K để trở về Thâm Thành, và cũng khó khăn lắm tâm trạng cô mới khá hơn một chút, anh lại chọc giận cô.

“Chân Ý.” Anh tắt vòi nước, khẽ nói, “Anh đâu có không coi em là gì.”

Cô không nghe, cúi gằm mặt, rất chán nản. Ngôn Cách không ngờ một câu nói của mình đã khiến cô không còn hào hứng, nhất thời hơi luống cuống, nhớ lại cô nói mình tẻ nhạt. Anh chạm vào mu bàn tay cô: “Chân Ý, anh không nghĩ vậy. Em đừng giận.”

Giọng cô ghen ngào: “Em đã giận rồi.”

Vừa nghe tiếng nước nở của cô, anh càng không biết phải làm sao, trong lòng rất hoảng hốt nhưng ngoài miệng chỉ biết ngốc nghếch lặp lại: “Chân Ý, đừng giận.”

“Vậy anh hôn em đi.” Cô khoan dung nhẹ giọng.

Mặt Ngôn Cách ửng đỏ, ngẫm nghĩ một giây rồi chậm rãi nghiêng người, cúi đầu kề sát cô, chạm nhẹ lên môi cô. Dịu dàng mềm mại, hơi thở rất ấm áp. Trái tim Chân Ý run rẩy, tươi đẹp và kỳ diệu, ngoài miệng lại không tha cho anh: “Em nói là hôn sâu mà.”

Ngôn Cách sững sờ trong chốc lát, màu đỏ trên mặt lan đến bên tai. Lúc này, trang viên tĩnh lặng truyền đến một tiếng trống gõ buổi hoàng hôn, từng tiếng trầm hùng mà vang vọng trong buổi chiều mờ sương, như thể đến từ chốn cổ đại xa xưa nào đấy.

“Đó là gì thế?”

“Đến giờ cơm tối.”

“Vậy mau đi thôi.”

Ngôn Cách “ừ” một tiếng, trái tim đập thành thịch đầy căng thẳng ban nãy đã bình lặng trở lại. Thật ra đã chuẩn bị sẵn sàng, giờ phút này tâm trạng anh không thể nói rõ là lấy làm may mắn hay tiếc nuối nữa. Ra cửa đi vòng lên hành lang kéo dài, gió đêm thổi tới từ hàng rào, mang mùi hoa kim ngân thoang thoảng, mát lạnh và tinh khiết.

“Ngôn Cách, anh nợ em một nụ hôn sâu đấy, nhớ nhé!”

“... Ừ.” Anh trầm lặng một giây, hỏi, “Chân Ý.”

“Ừm?”

“Vừa rồi thật ra em không giận phải không?”

“Ha ha. Dù sao anh vẫn nợ em một nụ hôn sâu.”

Góc căn viện có một tòa tháp nhỏ, chuông gió trừ tà trên mái hiên leng keng trong gió, ánh đèn trên tầng gác mái sáng trưng.

“Nơi đó là gì thế?”

“Nơi chứa đồ cũ.” Anh nói ngắn gọn, thấy cô vẫn nhìn quang, bèn kéo cánh tay cô. “Đi thôi.”

Đây cô đi trước, bản thân anh lại không dẫn được mà quay đầu lại, nhìn lên tầng gác mái.

Rực sáng giữa buổi đêm, như mặt trời vậy. Mặt trời của anh ở đó.

Trên lầu thủy tạ, mùi lá sen thơm ngát, lau sậy phát phơ. Lúc đến phòng ăn, những người khác cũng vừa đến. Không có người thân như chú bác, chỉ có gia đình nhỏ của họ. Chân Ý gặp bố Ngôn Cách, ông mặc áo xanh, nho nhã anh tuấn. Ông rất khách sáo với cô, nhưng rõ ràng là không thích lắm. Lúc đầu Chân Ý còn cố gắng nói chuyện với cô chú, cuối cùng không chống đỡ nổi thái độ quá mức lịch thiệp mà không thân thiết của họ, dần dà không lên tiếng nữa, hơi hụt hẫng, ngẩn ngơ nhìn người giúp việc dọn thức ăn.

Hôm nay gia đình ăn chay, măng hấp, dưa chuột trộn, bách hợp cần tây... Món nào cũng đủ sắc hương vị, cô lại không thấy ngon miệng. Bà Ngôn nhân lúc gấp thức ăn bàn với An Dao về đám cưới, bất giác để lộ sự yêu mến dành cho An Dao. Nói rằng duyên phận của họ là do ông trời định sẵn. Chân Ý nhớ lại An Dao từng nói, hồi bé Ngôn Hủ đã gặp cô, nhưng cô không nhớ lắm. Nếu thế thì đúng là duyên phận kỳ diệu. Bà Ngôn nói về những lễ nghi trong đám cưới ngày mốt. Đăng đường, tam bái, rửa tay, tháo dây kết tóc, nắm tay... Chân Ý nghe mà mê mẩn, càng mong đợi hơn. Nhưng nghe một hồi lại nhận ra sự quan tâm chu đáo bà Ngôn dành cho An Dao, cô hơi ghen tị.

Cô cúi đầu, cảm thấy xa lạ bất lực chưa từng có. Ngôn Cách đưa tay từ dưới bàn, lòng bàn tay ấm áp bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Cô mơ hồ quay đầu lại, tay kia của anh cầm đĩa lên, gấp các loại thức ăn vào bát cô: “Ăn nhiều chút. Vết thương ở chân còn chưa lành, vốn nên nghỉ ngơi thêm, anh lại khăng khăng bắt em đến đây, xin lỗi.”

Chân Ý rất cảm động, trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Bình thường Ngôn Cách rất ít nói, vừa lên tiếng bố mẹ cũng hiểu ra, liền thăm hỏi vết thương của Chân Ý, cô không còn bị lạnh nhạt nữa.

Cơm nước xong xuôi, ông bà Ngôn đi pha trà cùng ông nội và bà nội. Như thường lệ, Ngôn Cách và Ngôn Hủ ra ban công hóng gió chơi cờ vây. Chân Ý xem không hiểu, đành ngồi trên lan can xem An Dao pha trà. Hôm đám cưới, An Dao phải tận tay pha trà cho bố mẹ chồng, đến lúc đó tất cả người thân lớn

nhỏ ở nhà họ Ngôn đều dõi mắt quan sát. Trà nghệ là kỹ năng nghệ thuật trực quan nhất mà cô dâu cần có, không thể sai dù chỉ một bước.

Trong gió đêm, hơi nước vẩn vít, hương trà thoảng đưa, âm thanh đặt quân cờ đầy tao nhã, khiến lòng người bình an. Chân Ý nhìn An Dao rót trà, tò mò: “Hồi bé cô và Ngôn Hủ quen nhau thế nào vậy? Tại sao anh ấy lại gọi cô là Như Sanh, là tên hồi bé à?”

An Dao chưa kịp trả lời, tiếng chuông điện thoại của Chân Ý đã phá vỡ sự tĩnh lặng. Sau khi cúp máy, Chân Ý nói: “An Dao, cô không cần áy náy như vậy đâu.”

“Sao vậy?”

An Dao đang tập trung đun lá trà.

“Trước đó cảnh sát nhận định cô tự vệ chính đáng. Hiện giờ, bác sĩ pháp y đã giám định, vết dao đâm vào ngực Hứa Mạc rất gần tim nhưng vừa khéo sượt qua, chỉ cách mấy milimet.”

“Ừ.” An Dao chăm chú đun nóng ly trà.

“Tư Côi bảo tôi nói cho cô biết, Hứa Mạc không chết vì dao của cô mà vì ngạt nước. Hành động tự vệ của cô không giết chết người ta.”

“Cạch” một tiếng lạnh lót, quân cờ trong tay Ngôn Hủ rơi xuống bàn cờ. Ngôn Cách đặt từng quân cờ tán loạn về chỗ cũ, ngược mắt nhìn Ngôn Hủ, ánh nhìn sâu thẳm, hỏi: “Làm sao thế?”

Ngôn Hủ im lặng. Chân Ý không nghĩ nhiều, an ủi An Dao: “Đừng mang gánh nặng tâm lý như vậy.”

An Dao nhìn chằm chằm ấm đun nước, trà đun lâu uống không ngon. Cô tĩnh tâm trở lại, pha một ly trà trong veo, bung cho Ngôn Hủ. Ngôn Cách nhìn bàn cờ, lạnh nhạt nói: “Em biết Hứa Mạc có bệnh.” Em ở đây là An Dao.

Nước trong ly trà trên tay An Dao khẽ sóng sánh. Có cơn gió thổi, cây nguyệt quế bên góc ban công đong đưa nhẹ nhàng, một cánh hoa mềm mại trắng như tuyết rơi vào ly trà, gợn sóng lăn tăn. Ngôn Hủ cup mắt, như bất động.

“Quý Dương hỏi em, lúc Hứa Mạc tìm em khám bệnh, em có phát hiện ra anh ta có gì bất ổn không.”

An Dao đổ trà trong chén, pha chén mới: “Em và Ngôn Hủ đã quen nhau như thế, nên làm tưởng Hứa Mạc thích em, mượn cơ hội tiếp cận, vì thế đã không nghi ngờ thần kinh anh ta có vấn đề.”

“Logic chặt chẽ, nhưng về tình về lý lại nói không thông.” Ngôn Cách vẫn đang chơi cờ, còn An Dao quay người lại tiếp tục pha trà, hết như hai cao thủ lánh đời.

“Trước giờ em vẫn thờ ơ với chuyện của người ngoài, không đón ý nói đùa, cũng không có ý nghĩ cụ tuyệt.”

“Nếu không có Ngôn Hủ, quả thật em sẽ như vậy.” Ngón tay dài của Ngôn Cách nhật quân cờ trên bàn, nói, “Nhưng có Ngôn Hủ, em đã đổi khác.”

Chân Ý chợt hiểu: Có những phụ nữ dù đã có mối quan hệ cố định, vẫn sẽ chấp nhận tình cảm của người đàn ông khác, nhưng An Dao không vậy.

“Em rất thích Ngôn Hủ, bởi vì nó, em luôn giữ khoảng cách với đàn ông, khi làm việc chỉ có đồng nghiệp và bệnh nhân đến gần, dù chỉ để lộ chút thiện ý, em đều cự tuyệt rõ ràng.” Ngôn Cách nói thân nhiên, “Sau khi bắt cóc em, Hứa Mạc không hề có tâm tư nào khác. Em không phải là người mơ tưởng về tình cảm, cũng không nhạy bén với đàn ông, vốn không có chuyện hiểu lầm Hứa Mạc.”

An Dao lắng lặng chăm trà vào chén, nước trà lỏng lạnh đang run rẩy.

“Em biết Hứa Mạc liên tục tìm em là do tâm lý anh ta có vấn đề, nói cách khác, em sớm biết Hứa Mạc bị hoang tưởng.”

Chân Ý kinh ngạc nhìn An Dao chăm chăm, nhưng cô ấy lại nâng ly trà lên, đưa đến trước mặt Ngôn Hủ. Ngôn Hủ giơ tay lên đón lấy, nhẹ nhàng giữ lại, nói: “Cô ấy không muốn gây phiền toái. Chỉ thế thôi.”

An Dao đứng cạnh Ngôn Hủ, cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt. Ngôn Hủ: “Cái chết của Hứa Thiến đã để lại ám ảnh trong lòng Như Sanh, nếu lần này mọi người lại trách cô ấy không sớm nhận ra vấn đề tâm lý của Hứa Mạc, cô ấy sẽ không chịu nổi.”

Ngôn Cách ngược mắt nhìn Ngôn Hủ. Cùng là khuôn mặt thanh tú, cùng là đôi mắt trong suốt và sâu thẳm.

Trên ban công, chuông gió khẽ ngân vang. Ngôn Cách rời mắt đi, thông thả nhật quân cờ, nói: “Vậy thì may, dao của An Dao vừa hay sượt qua tim Hứa Mạc, không đâm vào chỗ hiểm ở chính giữa. Nếu không, cho dù là tự vệ chính đáng, trong lòng cô ấy chắc hẳn cũng không yên... Cảnh sát nói thế nào?”

Câu cuối cùng là hỏi Chân Ý. Da đầu Chân Ý tê dại, đáp: “Nói có lẽ anh ta lăn từ băng chuyền ngã vào bể nước chết đuối. Như vậy, An Dao được xem như nhân tố gián tiếp. Nhưng...”

Ngôn Cách tiếp lời, ngữ điệu cao vút: “Nhưng họ không loại bỏ khả năng An Dao tiến thêm một bước đâm chết Hứa Mạc, đúng không?”

Chân Ý không lên tiếng. Nếu là vậy, tính chất sẽ thay đổi. Hứa Mạc đã bị đâm, đã mất năng lực uy hiếp, thì đó không còn là tự vệ nữa.

Ánh trăng sáng tỏ, yên ắng cực kỳ. Nếu có một ngày, người đàn ông này coi ai là kẻ thù, e rằng đối phương chắc chắn sẽ không còn chỗ trốn, chết trong bí thẳm.

Chân Ý khẽ nói: “Ngày mai cảnh sát muốn gọi An Dao đến phối hợp điều tra, hoặc họ sẽ tới đây.”

“Bảo họ tới đi. Như Sanh phải chuẩn bị đám cưới, không có thời gian.”

Ngôn Hủ lặng lẽ uống hết ly trà, đứng dậy kéo An Dao đi.

Chân Ý và Ngôn Cách đi bộ trở về. Trên đường, Chân Ý không nói tiếng nào, liếc trộm mấy lần nhưng ẩn giữa bóng đêm nên không thấy rõ vẻ mặt của Ngôn Cách. Băng qua cánh cửa hình trăng non trên hàng rào, Chân Ý trông thấy tòa tháp ấy, chuyển hướng đề tài và cảm xúc: “Là tòa lâu của anh à?”

“Ừ.”

“Em muốn lên xem một chút, có được không?”

Ngôn Cách hơi do dự, “Đi thôi.”

Trong tòa tháp đốt trầm hương, tầng một đơn giản sạch sẽ, không có đồ gia dụng, chỉ có đồ trang trí trang nhã thanh tịnh trên tường gỗ. Trên bệ cửa sổ đặt một chiếc bình hoa cổ nhỏ bằng ngọc trắng, trong đó cắm một đóa hoa rừng màu đỏ, như người đẹp yếu điệu e thẹn. Đi men theo cầu thang, tầng hai là thư phòng, tĩnh mịch sạch sẽ. Lên tầng ba, vẫn là thư phòng, nhưng khác với tầng hai. Trước cửa sổ đặt một tủ sách, trên có giấy và bút mực, giá sách ở bốn vách kéo từ sàn nhà lên đến trần nhà, đặt đầy sách. Những quyển sổ đóng bìa chỉ toàn màu đen giống hệt nhau, kích cỡ độ dày cũng y hệt. Chỉ có một loại đó. Chân Ý bỗng có cảm giác mình trở về thời cổ đại, lạc vào phòng sách của một nhà sử học nào đó.

“Sao những quyển sách này đều giống nhau thế?”

Chân Ý giơ tay lên định cầm một quyển, bất giác vừa kính vừa sợ, không dám động vào. Quay đầu nhìn Ngôn Cách, anh cũng hơi căng thẳng, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng hít thở không đều của anh.

Anh nhíu mày cực nhẹ, như đưa ra một quyết định trọng đại nào đó. Cuối cùng, anh đi đến bên cửa sổ: “Sách ở đây có thứ tự.”

Anh giơ tay lên, bỗng dừng một âm thanh xuyên thấu qua ngọn cây và bóng đêm tĩnh mịch, truyền đến đầy mê lương: “Anh!!!”

Chân Ý hốt hoảng, không thể tin tiếng kêu xé lòng ấy đến từ Ngôn Hủ.

Chạy tới chỗ Ngôn Hủ, trong căn viện của anh ấy, vài người đàn ông áo đen đang canh giữ trước cửa phòng. An Dao ngồi trên thềm đá trước cửa, vẻ mặt đờ đẫn như đã chết. Nhiều người như vậy, căn viện lại yên ắng như tờ. Cửa phòng mở ra, An Dao lập tức quay lại nhìn, bà Ngôn, mấy người áo đen và bác sĩ tay xách hòm thuốc bước ra. Không có bóng dáng của Ngôn Hủ.

Ngôn Cách tiến đến giật lấy hòm thuốc, đổ xuống đất, toàn bộ kim tiêm, thuốc lỏng, thuốc viên đều rơi xuống. Chân Ý bàng hoàng, chưa bao giờ thấy

Ngôn Cách như vậy. Giữa màn đêm, gò má anh lạnh băng đến đáng sợ, nắm đấm siết chặt, gân xanh trên mu bàn tay gồng hết lên: “Mẹ tiêm thuốc ngủ cho nó?”

“Lúc cần thiết cũng sẽ làm vậy với con.”

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của bà Ngôn mang vẻ uy nghiêm không thể kháng cự, nhìn Chân Ý: “Ngôn Cách, muốn bảo vệ người con muốn bảo vệ thì đừng làm chuyện mẹ không cho phép. Giống như trước đây, để bảo vệ hai con, mẹ có thể làm tổn thương bất cứ kẻ nào, dù là người yêu của các con.”

Sóng lưng Chân Ý lạnh toát, gương mặt Ngôn Cách tái nhợt, bả vai bị thương bắt đầu rướm máu, vết thương bị nứt ra rồi. Bà Ngôn đi xuống thêm đá, dừng lại bên cạnh An Dao, vẻ mặt lạnh hơn cả gió đêm, không còn dáng vẻ mẹ chồng hiền hòa nữa: “Cảnh sát sẽ đến trong vòng nửa tiếng. An Dao, cô biết mình phải làm gì.”

Trời sắp vào thu, vậy mà gió đêm lại lạnh lẽo đến thế, thấm vào da thịt khiến người ta run rẩy. Ngôi trang viên cổ xưa ẩn mình trong khe núi, ánh đèn mờ lung, nhìn từ trên cao xuống, giống như dải ngân hà lơ lửng giữa rừng sâu. Nơi góc nhỏ tĩnh lặng của dòng sông tĩnh tú chỉ có tiếng chuông gió trù tà leng keng, hết như tiếng tụng kinh thời thượng cổ xa xưa. Ngôn Cách đứng giữa căn viện lát đá xanh, máu trên vai thấm dần ra, khuôn mặt tuấn tú giữa màn đêm bỗng trắng bệch như giấy. Bà Ngôn mặc chiếc váy dài màu đen trắng đối lập, phong thái hơn người. Bà cầm một chồng giấy đi đến đối diện Ngôn Cách, liếc mắt nhìn vết thương của anh, lại đưa mắt nhìn bác sĩ. Một ánh mắt đã khiến bác sĩ hốt hoảng, lập tức đi xem vết thương của Ngôn Cách.

“Tránh ra.” Anh lạnh lùng nói. Bác sĩ không tiến thêm nữa.

Đôi mắt Chân Ý hoe đỏ. “Ngôn Cách...” Cô khẽ gọi, đau lòng và buồn bã. Tiến lên một ước cầm lấy tay anh về dò xét, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Khoảnh khắc trước đó, toàn thân anh còn toát ra bầu không khí lạnh băng không thể đến gần, nhưng vừa nghe thấy nỗi kinh hoàng và thấp thòm trong lời nói của cô, anh bèn kìm lại. Anh liếc mắt tới, nhìn cô vài giây, cuối cùng ngồi xuống ghé đá trong sân, để bác sĩ xử lý vết thương giúp anh. Bà Ngôn nhìn Chân Ý, vẻ mặt khó lường. Cô đến bên Ngôn Cách, lo lắng vô cùng, khẽ dặn dò bác sĩ: “Bác sĩ, anh nhẹ tay thôi.”

Bà Ngôn quay lại nhìn An Dao: “Ngay từ lúc đầu, Ngôn Hủ đã ngăn cản người điều tra cô, che dấu cả chuyện cô làm hồi bé, nhưng tôi đều biết cả. Bởi vì nó đã hao tổn tâm tư như vậy, tôi không muốn vạch trần nên đành vờ như không biết. Ai cũng phạm sai lầm, sửa đổi là được. Nhưng lần này...” Bà Ngôn ném xấp giấy tới trước mặt cô: “Rốt cuộc cô tiếp cận Ngôn Hủ với mục đích gì? Vừa nãy cô cũng nghe thấy lời nó nói, rốt cuộc cô đã biến nó thành cái gì hả?”

“Con không có.” An Dao lắc đầu, “Con yêu anh ấy, không có bất kỳ mục đích nào cả.”

“Yêu nó thì chịu trách nhiệm cho cái tai họa mà cô đã mang đến cho nó đi.”

An Dao lại bình thản, nói: “Thưa cô, dù cô không yêu cầu, con cũng sẽ tự thú. Có điều...” Cô nhặt những tờ giấy kia, ném vào lư hương đặt bên. Ngọn lửa bùng lên, hắt ánh sáng màu đỏ vào mắt cô, “Đừng nói chuyện ở đây cho Ngôn Hủ biết.”

“Tôi biết điều gì tốt nhất cho nó.” Bà Ngôn nói xong, quay người vào nhà chăm sóc Ngôn Hủ.

Con gió cuối hạ chớm thu lành lạnh. Trên bậc thang trước cửa căn viện, ánh trăng long lanh như nước. Bên con đường rải đá cuội, cây hoa phượng nở rộ rực rỡ. Bầu trời đêm trên núi trông thấp hơn thành thị, màu đen trong suốt, điểm xuyết vô số những vì sao như vụn kim cương, vươn tay là chạm đến.

Chân Ý nhìn bầu trời đêm, tâm trạng không quang đãng như nó. An Dao ngồi trên bậc thềm, ôm chân, nhìn trời sao lấp lánh không lên tiếng, như thể đang lưu luyến thứ gì. Là vì tinh tú gần trong gang tấc chăng? Hay là mùi hương hoa quế phảng phất trước cửa căn viện của Ngôn Hủ?

Ngôn Cách tựa vào lan can gỗ, hơi cúi đầu, vẫn không mở lời. Ngồi một lúc, An Dao bình thản như không có chuyện gì, vuốt nhẹ mái tóc bị gió thổi rối tung để lộ khuôn mặt xinh đẹp tinh khôi, nói: “Em đi trước đây.”

Cô chưa kịp đứng dậy, “Không được.” Ngôn Cách nói thản nhiên, “Ngôn Hủ không cho em đi. Nếu nó đã giao phó cho anh, đương nhiên anh sẽ không để em đi.”

Chân Ý không nói gì. Tiếng “anh” khi nãy của Ngôn Hủ có ý này đây.

“Đây là ý của em, cho dù cô không nói, em cũng đi tự thú.”

An Dao thần thờ nhìn hoa cúc bên hàng rào, giọng điệu không chút gọn sóng: “Là em không xứng với Ngôn Hủ, không xứng kết hôn với anh ấy. Anh ấy...” Vừa nhắc tới Ngôn Hủ, giọng cô hơi ngập ngừng, không dễ không chế, nhưng chậm rãi hít sâu lại trở về bình thường: “Anh ấy quá tốt với em, là em không xứng. Anh ấy không chịu để em đến Cục Cảnh sát tự thú. Bởi vì tâm trạng anh ấy quá kích động nên cô mới làm như vậy với anh ấy.” An Dao cúi đầu, mái tóc dài che lấp khuôn mặt, nhìn không rõ cảm xúc, giọng nói nương theo gió đêm, thoáng nổi quạnh quẽ: “Đến khi tỉnh lại anh ấy không thấy em, chắc lại cúi đầu im lặng cho qua ngày đoạn tháng.”

Vừa nghĩ đến dáng vẻ đó của Ngôn Hủ, lòng Chân Ý liền chua xót. Cô quay đầu nhìn, trên hành lang căn viện là tấm voan mỏng màu đỏ phấp phới theo gió,

như cảnh mộng âm áp và dịu dàng. Dáng vẻ xinh đẹp thướt tha đó, sắc đỏ như sương mù đó, chính là màu của lễ cưới ngày mới.

Còn một bước nữa thôi là kết hôn rồi. Chân Ý buồn bã: “An Dao, tại sao lại thế?”

“Hồi nhỏ, tôi bị trại trẻ mồ côi đuổi ra ngoài, trở thành tên trộm. Trước khi có thành tích tốt được miễn học phí và sinh hoạt phí, mọi thứ tôi có được đều từ trộm cắp mà ra. Có lần tôi trộm tiền của bạn học, khiến một bạn nữ chịu oan, bệnh tim tái phát. Hứa Mạc biết chuyện này nên đã uy hiếp tôi.” An Dao nói nhẹ tênh. Chân Ý lại đau lòng vô cùng, cô hiểu cảm giác từ nhỏ đã bị tất cả vứt bỏ này.

Ngôn Cách đứng cạnh cây nguyệt quế, cau mày cực khế, một nửa vì những gì An Dao gặp phải, một nửa vì những tờ giấy bị đốt kia. “Ngôn Hủ không hề để tâm.”

Nghe vậy, An Dao mỉm cười rất dịu dàng: “Anh ấy không để tâm, bảo em đừng chìm mãi trong quá khứ, sau này hãy sống thật tốt. Chỉ đáng tiếc, em vừa mới biết mà thôi. Em quá hèn yếu, không dám nói cho anh ấy biết sự thật, chỉ muốn che giấu, lại không ngờ thật ra anh ấy đã sớm điều tra rõ ràng rồi.”

Trái tim Chân Ý như bị kim đâm, họ đã để lẫn nhau như vậy đấy.

“Trong đời mình, em tự hỏi bản thân không có mưu cầu gì hết, nổi khát khao duy nhất là có được Ngôn Hủ. Khoa tim là phương tiện cuộc sống của em, Ngôn Hủ là tính mạng của em. Năm đó xảy ra chuyện ấy, em biết mình sai, càng trưởng thành càng thấm thía lỗi lầm hồi bé. Ngày nào em cũng sống trong sám hối, mỗi lúc nhớ đến người bạn đã qua đời kia là em lại tự trách. Sau khi gặp Ngôn Hủ, em càng cảm thấy mình hèn hạ, không xứng đáng.” Tay An Dao run nhẹ, cố gắng kiềm chế, “Em sợ Ngôn Hủ biết, sợ cô và chú biết, càng sợ mọi người đều biết. Em vẫn lén lút gửi tiền cho nhà bạn kia, nhưng không dám xin lỗi công khai. Em không quen Hứa Mạc cũng không biết anh ta có được thông tin từ đâu, có lẽ là từ người nhà của bạn kia. Anh ta đến uy hiếp em. Em sợ những người khác biết, xem thường em cũng không sao, nhưng em lo lắng ánh mắt mọi người nhìn Ngôn Hủ cũng sẽ khác thường. Thế nhưng, Hứa Mạc rất thành kính xem em là bác sĩ. Đối với bệnh nhân, em không thể không tận tâm, cũng không thể giết người bằng y học.”

Chân Ý trầm nghĩ một mặt An Dao hận gã nhưng mặt khác lại bị trói buộc bởi đạo đức nghề nghiệp. Cô hiểu được nỗi khổ lưỡng nan đến mức gần như phát điên của cô ấy, khẽ hỏi: “Hứa Mạc uy hiếp cô đòi tim cho anh ta ư?”

“Anh ta ép tôi mổ cho anh ta. Tôi không đồng ý. Nhưng vì sắp đến đám cưới, thỉnh thoảng Ngôn Hủ sẽ đến bệnh viện đón tôi tan làm, có một lần Hứa Mạc suýt nữa lao ra.”

Chân Ý bỗng nhớ đến lần đó khi bốn người họ nói chuyện trước phòng bệnh của Hoài Sinh, có người thậm thà thậm thụt nhìn về phía An Dao.

Chân Ý: “Cô đoán được Hứa Mạc bị hoang tưởng, biết anh ta sẽ chuyển biến xấu, nhưng cô vẫn muốn lợi dụng?”

“Đúng. Sớm muộn gì anh ta cũng sẽ bắt cóc tôi, nên tôi mặc kệ không quan tâm, định bụng mượn cơ hội bị bắt cóc để giết chết anh ta dưới danh nghĩa tự vệ chính đáng. Tôi chỉ nghĩ rằng cùng lắm thì anh ta muốn tôi phẫu thuật đặt stent cho anh ta thôi, không ngờ anh ta muốn ghép tim. Nghĩ rằng anh ta chỉ bắt cóc một mình tôi, nào ngờ anh ta bắt cóc luôn đứa trẻ. Đứa trẻ trong tay anh ta, tôi bị kìm hãm, kết quả là không thể mượn cơ tự vệ giết anh ta được, ngược lại lâm vào tình cảnh nguy hiểm. Cuối cùng khi thoát hiểm rồi, tôi quay lại giết anh ta.” An Dao dứt lời, dặn dò hậu sự, “Tôi không xứng với Ngôn Hủ. Bao giờ anh ấy tỉnh lại, phiền hai người chăm sóc anh ấy, bảo anh ấy đừng buồn.”

Chân Ý nói: “Chúng tôi bảo anh ấy đừng buồn thì anh ấy sẽ không buồn sao?”

An Dao hơi sững lại, cuối cùng không nói một lời, sai bước rời đi. Ngôn Cách đứng cạnh lan can gỗ, gió thổi cành liễu mỏng trớn bờ vai anh, anh hờ hững hỏi: “Chuẩn bị nói dối cảnh sát như vậy à?”

Bóng lưng An Dao lại cứng đờ, nhưng không xoay người.

“Mẹ anh bảo em đi tự thú, nói mình sau khi đâm Hứa Mạc bị thương đã đẩy anh ta vào bể rồi chìm chết anh ta.”

“Đó là sự thật.”

“Hãy giải thích tại sao họ phải dùng thuốc an thần để đối phó với Ngôn Hủ.”

An Dao vẫn bình thản: “Ngôn Hủ không cho em đi tự thú, nhưng em phải chuộc tội cho hành vi của mình.”

“Nói dối.” Ngôn Cách cắt đứt gọn lỏn. Anh đút hai tay vào túi quần, đứng thẳng dậy từ lan can, “Tuy Ngôn Hủ không phải công dân tốt giúp đỡ cảnh sát, nhưng tuyệt đối không phải là người không hiểu chuyện. Dù em không đi tự thú, nó cũng sẽ không để tâm, nhưng nếu em cam tâm tình nguyện đi tự thú, nó tuyệt đối không ngăn trở. Nó sẽ tôn trọng mọi quyết định của em.”

An Dao trả lời: “Phải, anh ấy là như vậy. Thế nhưng cô nói phải hủy đám cưới của bọn em, không cho phép anh ấy gặp mặt em nữa, vì thế tâm trạng anh ấy mất kiểm soát.”

Đến thời khắc này, An Dao vẫn bình tĩnh không chút dao động. Chân Ý đứng trên thềm đá lạnh lẽo giữa đêm thâu, trái tim lạnh toát, hít thở cũng khó khăn. Cô không biết ai thật ai giả, cũng không thể phân biệt An Dao có nói dối không. Nhưng cô hơi sợ, nếu không phải An Dao giết mà cô ấy đòi đi tự thú, vậy...

Cô nhìn bóng lưng gầy yếu cô độc của An Dao, bỗng nhiên thấy rất đau lòng.

Bức tường ven đường phủ đầy hoa anh đào mỹ nhân màu tím nhạt đang khoe sắc phơi phới, cơn gió thổi qua, mấy cánh hoa xoay tròn nhẹ nhàng đáp xuống, rơi lên vai An Dao. Cô mặc bộ váy thêu màu lam sẫm, bóng lung đẹp rung động lòng người. Gió đêm thổi bay mái tóc buông xõa của cô. Vừa hay cô đứng dưới tán cây, cành lá tươi tốt che khuất cả ánh đèn màu ngà khiến cô gần như ẩn mình vào bóng tối.

“Mấy ngày nay em sống rất hạnh phúc. Nhưng tiếc thay, em vẫn là cô gái dối trá như vậy, dối trá để duy trì hình tượng giả tạo của hiện tại, để che giấu cái xấu xa của quá khứ. Một lần nữa, em lại bị suy nghĩ ác độc kia sai khiến mà đánh mất trái tim mình. Bây giờ cũng là lúc nên nói lời tạm biệt rồi.” Cô đứng hồi lâu, mấy lần trọng tâm cơ thể nghiêng về phía trước, muốn cất bước nhưng không thành, như thể phía sau có sức mạnh vô hình níu cô lại. Một lát sau, cô khẽ nói: “Rất muốn quay lại nhìn một lần.” Câu nói tan biến trong cơn gió thoảng, chắt chứa nỗi niềm tưởng nhớ vô tận.

Chỉ cách xa vài bước, nhưng cô không bao giờ được phép đặt chân vào căn viện của anh nữa. Lúc cô hạ quyết tâm rời đi, Ngôn Cách hờ hững nói: “Ngôn Hủ không tán thành cách làm của em đâu, nó muốn tự thú chứ không phải để em đi thay.”

An Dao trở lại một mình, bóng lưng cô độc biết mấy. Trong khoảnh khắc đó, Chân Ý phát hiện An Dao thật giống cô, thậm chí còn cô độc hơn cả cô. Cuộc đời của cô ấy chỉ có tình yêu của Ngôn Hủ. Có nó, cô ấy sẽ sống, không có, cô ấy sẽ chết.

“Bác sĩ An.” Ngôn Cách gọi cô bằng một danh xưng kỳ lạ, “Em là bác sĩ khoa tim, nếu em thật sự muốn giết Hứa Mạc, với nỗi căm hận phải giết người, dao của em sẽ đâm sượt qua tim của anh ta sao? Có lẽ em rất muốn giết Hứa Mạc, nhưng giữa ý nghĩ và hành động luôn có một khoảng cách nhất định. Hết thấy những gì em vừa nói có thể là thật, cũng có thể chỉ vì muốn tạo cho mình động cơ giết người đầy đủ. Anh cho rằng, hoặc là em muốn giết anh ta nhưng đã đổi ý vào thời khắc cuối cùng, hoặc là em thật sự tự vệ.” Tạm thời anh không muốn nói khả năng còn lại.

An Dao vẫn kiên quyết: “Lần đầu giết người em hơi sợ nên run tay, thế nên mới muốn giết lần thứ hai.”

“Nếu là vậy, logic càng không ăn nhập.” Tư duy của Ngôn Cách rất mạch lạc, “Dù em tự vệ thật hay tự vệ giả, mục đích của em là phải sạch quan hệ với ý định mưu sát. Đối cách thức giết người quá mạo hiểm. Hứa Mạc là đàn ông, trong tình huống bình thường, phụ nữ không đủ sức nhấn anh ta vào nước, trừ phi anh ta bị thương nặng. Mà giết một người đã bị thương nặng không thể tạo thành tự vệ. Điều này mâu thuẫn với mục đích ban đầu của em.” Anh có thể vạch trần lời nói dối của người ta bất cứ lúc nào. “Tình huống tối nay, lúc đánh cờ Ngôn Hủ nghe thấy Hứa Mạc chết đuối thì rất kinh ngạc, nó phát hiện chính mình đã giết Hứa Mạc nên quyết định tự thú.”

Chân Ý sừng sốt, có phần mơ hồ. Bả vai An Dao sụp xuống, Ngôn Cách nhìn thấu: “Anh nói đúng rồi.”

“Sao anh biết?”

“Anh rất rõ tính tình của em trai mình. Dù là tình huống nào đi nữa, nó đều sẽ không giết người. Đây là gia huấn của họ Ngôn. Ngôn Hủ bị tự kỷ cả đời, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tất cả quan niệm đạo đức, quy tắc hành vi đều đến từ gia huấn. Thâm lặng khắc ghi, ngoan ngoãn tuân thủ. Trong gia huấn còn có một câu: dốc hết tất cả, bảo vệ người nhà. Nó xem em là người nhà nên cố gắng hết sức bảo vệ em. Đêm đó, bọn anh vốn không tìm được vị trí của em, chính nhờ Ngôn Hủ phát hiện ra thiết kế chịu trọng tải và ống thông gió của nhà xưởng có vấn đề, khẳng định chắc chắn có tầng hầm, thậm chí còn vẽ ra bản đồ. Nó muốn xuống cùng anh, bị anh ngăn cản. Nhưng chắc chắn nó đã xuống tìm em. Nó nhìn thấy Hứa Mạc ngã trong vũng máu nên đoán em đã giết người và sẽ lấy lý do là tự vệ chính đáng. Nó sợ em bị tình nghi nên tạo thêm giấu vết giằng co rồi đẩy Hứa Mạc xuống nước, muốn dùng điều này quấy nhiễu cảnh sát. Nhưng không ngờ...”

Nhưng không ngờ có lẽ Hứa Mạc chỉ bị sốc chứ chưa chết. Sóng lưng Chân Ý lạnh toát, ban đêm gió lạnh khiến lông tơ khắp người cô đều dựng ngược lên, trong lòng chẳng rõ thứ cảm xúc gì đang tồn tại, xót xa, đau đớn và oán trời trêu người. Cô run giọng: “Sao Ngôn Hủ biết nhất định là An Dao giết Hứa Mạc?”

“Ngôn Hủ không cảm nhận được nhiều người. Nhưng người nó có thể cảm nhận được thì nó sẽ vô cùng nhạy cảm. Cho dù An Dao giả vờ như không có chuyện gì, nó cũng phát hiện có điều bất ổn, nên nó mới sai người canh chừng cô ấy mọi lúc. Lúc nó nghe được từ anh rằng Hứa Mạc bị hoang tưởng thì đã hiểu ngay. Nó rất hiểu An Dao. Bị bệnh nhân tâm thần quấy rầy lâu như vậy nhưng cô ấy vẫn không tỏ vẻ gì. Nó liền hiểu ra An Dao muốn giết người dưới danh nghĩa tự vệ chính đáng.”

Chuyện đến nước này, An Dao đành cúi thấp đầu, nước mắt lặng lẽ chảy xuôi: “Là em hại Ngôn Hủ.” Cô quay đầu lại nhìn Chân Ý, mỉm cười nhưng hết sức đau khổ, “Lúc thấy cô bị hòng súng của Hứa Mạc gí vào vẫn không chịu giết cảnh sát Lâm, tôi đã khóc. Chân Ý, tôi nên học cô. Tôi thật sự tự vệ, nhưng không kịp nữa rồi. Là tôi hại Ngôn Hủ.”

“Em không hại nó.” Về mặt Ngôn Cách bình thản, “Mỗi người đều nên chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, đều nên gánh chịu hậu quả mình gây ra. Ý nghĩ của Ngôn Hủ đơn giản cố chấp, phạm lỗi liền chịu phạt, muốn đi tự thú, xin lỗi và chuộc tội trước người nhà nạn nhân. Vậy mà các người cũng không hiểu và không tôn trọng quyết định của nó. Em gây thương tích cho người khác, nó thì vô ý. Thế nhưng em bóp méo sự thật để đi tự thú như vậy là sai trái. Một mình em gánh chịu hậu quả do hai người gây ra, đây là điều Ngôn Hủ muốn nhìn thấy sao? Em có nghĩ đến cảm nhận của nó không?”

“Nhưng em không thể nhìn thấy anh ấy bị vặn hỏi trên tòa án rằng “Anh thật sự tưởng Hứa Mạc chết rồi hay là cố ý”. Em không thể mạo hiểm để anh ấy bị phán là mưu sát. Anh ấy không biết khi đó Hứa Mạc còn sống, ai tin được chứ?” An Dao run rẩy, đôi mắt lóe lên ánh nước. Luôn là vậy, chỉ có Ngôn Hủ mới khiến cảm xúc cô xao động, “Ngôn Hủ là người đơn thuần biết bao. Khi anh ấy biết rằng lúc mình đẩy Hứa Mạc vào nước, anh ta vẫn chưa chết, anh biết tâm trạng của anh ấy thế nào không? Đau lòng, áy náy, hận không thể giết chết bản thân mình. Anh bảo anh ấy sẽ ra ngoài đối mặt với bố mẹ Hứa Mạc thế nào, Ngôn Cách, anh nở lòng sao?”

Ngôn Cách im lặng. Nước mắt Chân Ý lập tức tuôn trào. Lúc nghe thấy Hứa Mạc chết vì ngạt nước, quân cờ trong tay Ngôn Hủ chợt rơi xuống bàn cờ. Khi ấy về mặt anh ấy phờ phạc, tỉnh mịch, hoang vu, như thể tâm hồn đã chết lặng. Chân Ý tiến đến kéo tay An Dao: “Tôi đã lấy lại giấy phép hành nghề rồi, tôi sẽ bào chữa cho Ngôn Hủ.”

“Có là đại luật sư nổi tiếng cũng vô dụng. Tôi không thể chấp nhận nguy cơ tòa án phán anh ấy tội giết người.” An Dao định đi, Ngôn Cách tiến lên một bước cản cô ấy lại: “Ngôn Hủ không cho em đi tự thú thay nó đâu.”

An Dao nước mắt như mưa, lại kiên quyết: “Em đã hạ quyết tâm rồi.”

Ngôn Cách vẫn không nhượng bộ: “Nhưng anh cũng đã hứa với Ngôn Hủ rồi.”

“An Dao, cô còn ở đây làm gì?” Không biết bà Ngôn đi ra từ lúc nào, về mặt nghiêm nghị, “Xe cảnh sát đã đến cổng rồi.”

An Dao không hề oán giận bà Ngôn, khom lưng cúi thấp: “Thưa cô, sau này nhờ cô chăm sóc Ngôn Hủ.”

“Mẹ.” Ngôn Cách lên tiếng, nói từng câu từng chữ, “Mong mẹ tôn trọng cảm xúc của Ngôn Hủ.”

“Cảm xúc gì chứ?” Khóe môi bà Ngôn nở nụ cười lạnh nhạt, “Bởi vì cái gọi là tình yêu mà bị ma xui quỷ khiến làm chuyện trái gia huấn để rồi hại mình hại người ư? Cô gái này...” Bà chỉ An Dao, “Mẹ từng đối xử với cô ta như con gái, nhưng rồi nhận lại được gì chứ. Cô ta hại Ngôn Hủ ngộ sát vì cô ta! Đây là nỗi day dứt, là vết nhơ suốt cuộc đời Ngôn Hủ. Chính cô ta hại con trai mẹ, em trai con thê thảm thế này đây!”

Thật ra nhà họ Ngôn có thể đưa tay cứu cô ấy, đơn giản hóa chuyện này, nhưng bà Ngôn quá hận, bà dứt khoát phải vứt bỏ An Dao.

Nước mắt An Dao rơi lã chã, bà Ngôn nhìn Ngôn Cách chăm chăm: “Còn con nữa, tôn trọng cảm xúc của Ngôn Hủ ư? Ngôn Cách, đừng bao giờ nói với mẹ lời như thế nữa, cũng mong con đừng bao giờ xử sự theo cảm tính nữa. Con hãy tôn trọng cảm xúc của mẹ.” Đôi mắt xinh đẹp của bà gợn lên ánh nước, run

rầy cật lên từng câu từng chữ, “Nếu có thể, so với cảm xúc của các con, mẹ thà nhốt các con trong núi cả đời, bảo vệ các con bình an cả đời. Điều mẹ hối hận nhất trong cuộc đời này là tám năm trước đã tôn trọng cảm xúc của con, cho người bên cạnh con rút lui, để con...”

“Mẹ!” Ngôn Cách vội vã ngắt lời bà, đôi mắt đen nhánh hiện lên sự bối rối và lo lắng hiếm thấy. Gần như cùng lúc ấy, ánh mắt đảo nhanh về phía Chân Ý. Về ngỡ ngàng, đờ đẫn và khó hiểu của cô khiến anh thoáng đau lòng.

Bà Ngôn nhếch môi: “Còn đang lo cho cảm xúc của cô ta sao? Được thôi, nhân tiện suy nghĩ cho an toàn của cô ta luôn đi.”

Ý uy hiếp trong lời nói quá rõ, Chân Ý hiểu ra ngay. Cô sững sờ vài giây rồi bối rối chạy mấy bước xuống bậc thềm, lao tới bên cạnh anh, hốt hải bắt lấy tay anh. Biểu cảm sợ hãi như thể từ nay sẽ lại tiếp tục chia xa tám năm của cô khiến lòng anh đau như cắt. Bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô tiến vào lòng bàn tay anh, trái tim anh mới dần yên ổn trở lại. Anh đáp lại cô, chậm rãi nắm lấy thật chặt. Cô cũng an tâm, ghé vào tai anh nói khẽ: “Ngôn Cách, hãy làm chuyện anh cho là đúng, không phải để tâm đến em đâu.”

Lòng anh chấn động, có được tình yêu của cô là điều may mắn nhường nào trong đời. Anh nắm chặt tay cô, cất giọng lạnh lạnh trầm lắng: “Con nói rồi, trước khi Ngôn Hủ tỉnh lại, con sẽ không để An Dao đi. Về phần Chân Ý...” Anh thản nhiên liếc nhìn đám người phía sau bà Ngôn, “Có con ở đây, ai dám đụng vào cô ấy.”

Mọi người im bật, bà Ngôn lặng thinh hồi lâu, hơi nheo mắt, lẳng lẳng quan sát con trai mình. Hai đứa con bị tự kỷ từ nhỏ, không quan tâm đến chuyện trong nhà như đám con của nhà chú bác, trưởng thành cũng không muốn tạo lập quyền thế trong gia tộc. Nhưng huyết mạch chính là địa vị. Bố không lên tiếng, chỉ dựa vào một mình mẹ vốn không thể kiểm soát con trai đã trưởng thành.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, bà Ngôn nhìn khuôn mặt khô ngò, lạnh nhạt, mang theo khí chất bẩm sinh giống hệt bố anh. Cũng giống như ông, anh không hiểu nổi khổ tâm của bà. Bà liếc nhìn Chân Ý, cô gái này nguy hiểm như vậy, anh lại tiến đến gần cô một lần nữa, đúng là mê muội thật rồi.

Giữa lúc giằng co, trong viện đột nhiên truyền ra một tiếng hét kinh hãi: “Cậu chủ!”

“Cậu chủ biến mất rồi.”

Bà Ngôn và mọi người lập tức quay về.

Ngôn Cách vội vã vòng ra sân sau, thấy cây nguyệt quế ngoài tường bao đã bị bẻ gãy vài nhánh. Chân Ý kinh ngạc, nhìn cánh cửa gỗ để mở: “Ngôn Hủ từ trên tầng nhảy xuống à? Nhưng An Dao ở đây mà.”

“Nó không đi tìm An Dao, mà là...” Anh dừng lại, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, lòng bàn tay lập tức lạnh run, “Nó không biết lái xe!”

Anh chạy nhanh tới bãi đỗ xe của Ngôn Hủ. Cảnh sát đã chờ ở cổng, Ngôn Hủ chắc hẳn muốn giành tự thú trước An Dao, mà ở đây còn cách cổng một kilomet. Không lái xe sẽ bị người nhà chặn lại.

Chân Ý kinh hồn bạt vía vội chạy theo như bay, nhưng chỉ thấy đuôi xe của Ngôn Hủ biến mất trong màn đêm, để lại bãi đỗ xe bao quanh bởi những sợi dây leo xanh ngắt, mấy chiếc xe thể thao cao cấp nhất thế giới lẳng lẳng đỗ tại đó, đủ cả Lamborghini, Cadillac, Ferrari, Porsche... Cô nhớ lại lời An Dao nói, Ngôn Hủ có rất ít sở thích, khi rảnh rỗi sẽ một mình sửa xe ở bãi đỗ xe, tháo tung một chiếc xe yên lành rồi lắp ráp lại hoàn chỉnh. Hết ngày này đến ngày khác, anh như một người máy nhỏ chăm chỉ, tháo ra rồi lắp lại, lắp lại rồi tháo ra. Anh có thể chơi một mình cả ngày, còn cô có thể yên lặng nhìn anh chơi cả ngày. Mặt trời mọc rồi lặn, bốn mùa đổi thay, hoa trên cây tàn rồi lại nở, cảnh đẹp trong núi thay đổi liên tục, thật ra đó lại là cảnh tượng ám áp làm người ta rơi lệ. Cô còn nhớ An Dao nói rằng, đừng xem một người đàn ông vì mình bỏ ra những gì, mà phải xem người đàn ông ấy vì mình hi sinh bao nhiêu thứ anh ta có. Không hề nghi ngờ, Ngôn Hủ đã trao cho An Dao toàn bộ những gì anh có. Ngôn Cách cũng vậy, vì cô mà anh đột phá giới hạn của mình hết lần này đến lần khác.

Gương mặt Ngôn Cách trầm lặng, hai tay nắm chặt tay lái, gồng sức rất mạnh, Chân Ý nhìn thấy vết thương trên vai anh lại bắt đầu rướm máu. Người anh toát ra hơi thở lạnh băng và căng thẳng cao độ, thậm chí có phần khủng hoảng, phía trước là người em trai có thần giao cách cảm với anh. Chẳng bao lâu sau, có rất nhiều xe ô tô lao đến từ khắp ngã trên con đường lát đá xanh cổ xưa. Những ánh đèn sáng rực chòng chẹo như phá vỡ bóng đêm đặc quánh của trang viên. Khoảnh khắc ấy, Ngôn Cách đột nhiên như bị ai đó đẩy mạnh, suýt nữa gục xuống tay lái. Sắc mặt anh trắng bệch, gắng chống một tay ôm lấy lồng ngực, đau đến mức trán nổi gân xanh. Chân Ý biết anh cảm nhận được cơn đau của Ngôn Hủ.

Phía trước loáng thoáng trông thấy cánh cổng trang viên và đèn cảnh sát lấp lóe.

“Ngôn Cách...” Nhìn dáng vẻ im lìm, một mình chịu đựng cơn đau của anh khiến cô đau lòng như muốn chết. Cô chậm rãi chạm lên tay anh, làn da lạnh lẽo băng giá đến đáng sợ. Cùng lúc đó, từ nơi không xa phía trước truyền đến tiếng va đập nặng nề và dữ dội. Lá cây xào xạc, chim chóc đương say giấc bỗng giương cánh bay lên trời như pháo hoa.

Xe Ngôn Hủ lật úp, xiêu vẹo trong con kênh ven đường, sườn xe méo mó, người trong buồng lái bất động.

“Ngôn Hủ!”

Ngôn Cách nhảy xuống xe, giẫm trên nước chạy như bay đến trước xe, bò vào buồng xe kéo Ngôn Hủ ra. Thế nhưng Ngôn Hủ bị kẹt trong xe, đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt đáng sợ. Khấp người anh đầm đìa máu. Những người đuổi theo đều nhảy xuống nước, muôn cứu Ngôn Hủ ra nhưng không gian quá nhỏ, không có nơi nào để dồn sức.

Bình xăng bị vỡ, chất xăng óng ánh chảy xối xả khắp buồng lái. Xăng hòa với máu chảy khắp con kênh, gột rửa đá cuội, không khí tràn ngập mùi máu và mùi xăng gắt mũi. Chân Ý hoảng sợ đến run rẩy, còn Ngôn Cách thì đã chui hẳn vào buồng lái.

Cô biết cô không nên làm như vậy, cũng không nên nói mấy lời như thế, nhưng cô sợ hãi đến run cả người. Cô nhào tới chiếc xe lật úp, bò vào khe nước kéo anh ra, mới mở miệng nước mắt đã tuôn trào. “Ngôn Cách, anh ra ngoài đi, xe sẽ nổ đấy, anh ra đi! Đừng như vậy, van anh đừng như vậy!” Nước kênh lạnh băng thấm vào vết thương trên chân, cô đau đến mức hai chân run lẩy bẩy, nhưng nhất quyết không buông tay, dốc sức kéo anh ra ngoài. “Ngôn Cách, van anh đây, đừng như vậy! Em sẽ sợ, em sợ lắm!”

Nhưng anh rất cố chấp, toàn thân gồng sức, cô không thể kéo nổi. Anh ngoan cố và bướng bỉnh, vẫn cố sức kéo chân Ngôn Hủ. Cô cảm thấy anh đang run rẩy, trầm lặng, chịu đựng, không nói tiếng nào. Anh cũng đang sợ. Cô chưa từng thấy anh bị thương bối rối đến vậy, xăng rỉ ra vấy cả vào người anh cũng không để tâm. Vết thương trên vai anh lại rách ra, xăng và máu hòa lẫn vào nhau. Chân Ý nhìn mà lòng như dao cắt, thế nhưng anh lại không hề nhận ra cơn đau của thân thể.

“Ngôn Hủ! Ngôn Hủ!...” Anh gọi Ngôn Hủ từng tiếng, giọng cực khẽ, như thốt lên từ nơi sâu thẳm nhất của đáy lòng, toát lên nỗi khản trương và khủng hoảng cực độ. Trong không gian chật hẹp, giữa lúc anh hoảng loạn loay hoay, Ngôn Hủ chợt nắm lấy cánh tay anh. Tay Ngôn Hủ đầy máu, cầm một chiếc bút ghi âm dính máu đầm đìa, khoe môi cắt lên mấy chữ yếu ớt: “Giao cho cảnh sát.”

“Em tự đi đi.” Môi Ngôn Cách run rẩy, ra sức kéo đôi chân bị kẹt của Ngôn Hủ.

“Xin lỗi.” Mắt Ngôn Hủ trống rỗng như đang hỏi dương, giọng nói thều thào nhẹ như lông vũ, “Gia huấn nói không được phép giết người. Em đã vi phạm, em không đủ tư cách làm người nhà họ Ngôn... Gia huấn cũng nói cần phải bảo vệ người nhà, Như Sanh... là người nhà của em. Đầy Hứa Mạc xuống nước là để bảo vệ cô ấy, ngăn cô ấy tự thú chuyện cô ấy không làm cũng là bảo vệ cô ấy, nhưng tại sao mẹ không đồng ý... Gia huấn còn nói phạm lỗi phải chịu phạt, vậy mà mẹ cũng không để em đi. Anh, có rất nhiều chuyện em vẫn không hiểu.”

Đôi mắt đen như mực chậm rãi ngưng tụ nước mắt, nhìn trong bóng đêm không khỏi giật mình: “Anh, tên bắt cóc kia vừa ướt vừa lạnh, em thật sự tưởng anh ta đã chết rồi. Xin lỗi. Em đã làm chuyện xấu không thể chuộc lỗi.” Nước mắt Ngôn Hủ lóng lánh rơi xuống, “Anh, xin hãy giúp em, cứu cô ấy.”

Ngôn Cách không nghe, người vốn trầm tĩnh bỗng chốc trở nên cuồng loạn: “Ngôn Hủ, xin em hãy giúp anh cứu em! Rút chân ra.”

Nhưng Ngôn Hủ không cử động, những lời anh vừa nói đã hao tổn tất cả sức lực cuối cùng của anh. Người anh đầm đìa máu, duy chỉ có ánh mắt sạch sẽ, thuần khiết nhìn vào hư không, dần dần bắt đầu rệu rã...

“Ngôn Hủ!” Tiếng hét thê lương của An Dao xé toạc bầu trời đêm. Cô lao tới, nhìn thấy hiện trường tai nạn mà điên cuồng muốn nhảy xuống nước, nhưng bị cảnh sát ngăn lại. Giờ phút này nhích tới gần là điều vô cùng nguy hiểm.

“Ngôn Hủ! Ngôn Hủ!” An Dao khóc tan nát cõi lòng, “Các người cứu anh ấy đi, các người cứu anh ấy đi...” Ra sức tay nắm chân đá nhưng lại bị cảnh sát giữ chặt, cô tuyệt vọng hét chói tai, “Buông tôi ra, buông tôi ra!... Ngôn Hủ! Ngôn Hủ!”

Không biết có phải nghe thấy tiếng An Dao không, đôi mắt đen của Ngôn Hủ chậm rãi tập trung trở lại, nhìn chằm chằm An Dao đang khóc lóc giãy giụa cách đó không xa rồi dừng lại. Ánh mắt ấy tĩnh lặng, cố chấp, trong suốt như kéo đến vạn năm. Anh nhìn chăm chú từ xa, như kẻ như cận lại xa tận chân trời, đôi môi khẽ mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng chỉ có một giọt nước mắt rơi xuống. Đó là kết tinh của nỗi lưu luyến không thôi. Cuối cùng, anh chậm rãi cúi đầu, rồi không còn âm thanh nào nữa.

Người đi tìm bình chữa cháy và cưa còn chưa đến, nhưng xăng trong xe không đợi được nữa, hơi thở nguy hiểm tích tụ từng giây từng phút. Cảnh sát vốn định chạy đến giúp bắt đầu kéo người, có người tóm lấy cánh tay Chân Ý kéo lên bờ. Chân Ý níu chặt lấy Ngôn Cách, hoảng sợ gào khóc: “Ngôn Cách, đừng như vậy, anh đừng như vậy mà! Anh ra trước đã, xe sắp nổ rồi, anh ra đi! Ngôn Cách, em xin anh đấy! Đừng làm vậy mà, em sẽ sợ. Xin anh đừng như thế!”

Nhưng anh cố sức kéo Ngôn Hủ không buông tay, nỗi bi ai và thê lương trĩu nặng trong lòng còn nồng đậm hơn bóng đêm: “Ngôn Hủ, đừng từ bỏ! Ngôn Hủ, chúng ta là anh em song sinh, không ai được chết cả.”

Anh nắm ngược tay Chân Ý. Cô đã có dự cảm, trái tim trống rỗng, thê lương hét ầm lên: “Đừng! Ngôn Cách, anh chết em cũng sẽ chết. Xin anh đừng làm vậy!” Nhưng anh hét mạnh, tay cô bị ép phải buông ra.

Cô nhanh chóng bị cảnh sát kéo ra cách vài mét. Trái tim cô bỗng chốc không còn tiếng động, bởi lẽ vừa nãy Ngôn Cách đã nhét vội bút ghi âm vào tay cô. Hai anh em họ... Đầu Chân Ý trống rỗng, lòng đau đến mức không thể chịu thêm gánh nặng nào nữa, nhức nhối như sắp nổ tung.

Trong lúc ấy, có người ôm bình chữa cháy chạy đến từ mọi phía, nhưng chưa kịp đến gần, bỗng vang lên một tiếng nổ tung, mảnh vỡ xe ô tô bắn ra khắp nơi. Ngọn lửa hùng hục chập chờn trên mặt nước, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Đã mười ngày trôi qua, Ngôn Hủ vẫn chưa tỉnh lại. Bác sĩ nói có lẽ anh ấy sẽ nằm mãi như vậy. Khoảnh khắc cuối cùng đêm đó, Ngôn Cách đã kéo được Ngôn Hủ ra ngoài, nhưng không kịp chạy đi. Ngày ngày An Dao canh giữ ngoài phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, gầy sọp hẳn đi. Chân Ý cho rằng nếu Ngôn Hủ chết đi, An Dao cũng sẽ không sống nổi nữa. Cô là người hiểu rõ tâm trạng của An Dao nhất, đêm đó Ngôn Cách toàn thân đầm đìa máu được đưa vào phòng cấp cứu trong tình trạng hôn mê, trải qua cuộc phẫu thuật năm tiếng rồi ngủ sâu suốt ba ngày ba đêm. Cả trái tim cô bị vét sạch, như thể thời gian đã dừng chân ở trạm cuối cùng.

Cho đến khi Ngôn Cách tỉnh lại cô mới thấy yên ổn. Cuối cùng cô đã nhẹ lòng, nhưng An Dao vẫn đắm chìm trong giấc mơ vô tận. Hôm nay, Ngôn Cách có thể xuống đất đi lại nhưng Ngôn Hủ vẫn không có dấu hiệu thức tỉnh. An Dao đứng ngoài phòng bệnh, ánh mắt thẳng tắp, nhìn người đàn ông đeo mặt nạ oxy, cảm thấy ông bên trong không chớp mắt.

Ngôn Cách mặc quần áo bệnh nhân, gầy yếu như tờ giấy, nhờ Chân Ý dìu đỡ chậm rãi đi tới. Anh nhìn người mang khuôn mặt giống mình ở bên trong, gương mặt tái nhợt thoáng hiện nỗi buồn thương. Anh cất giọng suy yếu trấn an: “An Dao, bây giờ tâm trạng của Ngôn Hủ rất bình ổn.”

Trước khi mất đi ý thức, Ngôn Hủ đã giao bút ghi âm cho Ngôn Cách, anh hoàn toàn tin chắc rằng anh trai sẽ không phụ sự phó thác của mình. Và ngay lúc Chân Ý được kéo ra ngoài, Ngôn Cách đã nhét bút ghi âm vào bàn tay cô, anh cũng hoàn toàn tin tưởng vào giao lại sự phó thác quan trọng ấy cho cô. Niềm tin đó vượt xa tất cả, tin tưởng người mình phó thác sẽ không tự chủ trương làm cái gọi là tốt cho mình, sẽ tôn trọng quyết định của mình mà không giữ lại điều gì. Cô không nhớ là cảm xúc gì khiến một Chân Ý chìm đắm giữa tuyệt vọng và sợ hãi đã giao ngay bút ghi âm cho cảnh sát trong khoảnh khắc xe ô tô nổ tung ấy. Cô chỉ biết là trước hai anh em lương thiện đơn giản như tờ giấy trắng ấy, dù thế nào cũng phải giúp họ hoàn thành tâm nguyện, xóa tan mọi niềm nuôi tiếc. Giờ phút này, sâu thẳm đáy lòng Ngôn Hủ hẳn đang yên bình không vương chút bụi trần.

“Ngôn Cách.” Giọng An Dao khàn đến không tưởng, “Mấy ngày nữa cô muốn đưa Ngôn Hủ về nhà tĩnh dưỡng. Em...”

Từng giọt nước mắt cô rơi lã chã, khủng hoảng cùng cực. Cô sợ không thể gặp lại Ngôn Hủ nữa, sợ rằng ngắm nhìn anh khi ngủ cũng chỉ là mơ mộng hão huyền.

“Yên tâm. Bố anh đã đồng ý rồi. Về phần mẹ, bà đã làm trái với gia huấn, sẽ bị gia tộc xử phạt vì hai quyết định sai lầm là ngăn cản Ngôn Hủ tự thú, bỏ mặc

em đi gánh tội.” Anh vẫn bình thản nhưng Chân Ý cảm thấy con người anh trở nên tĩnh mịch, còn yên lặng hơn trước, như thể tai nạn của Ngôn Hủ đã tạo thành một tảng đá lớn khiến người vẫn kín đáo như anh càng lúc càng đè nén.

“Cảm ơn.” An Dao kiềm chế hít sâu, “Em đi gánh tội là do em tự nguyện, thật sự không liên quan đến cô.”

“Mẹ lợi dụng sự tự nguyện của em.”

Lòng Chân Ý thoáng lay động, không nói lên lời. Sau khi cô giao bút ghi âm cho cảnh sát, lúc biết tin Ngôn Hủ có thể sẽ trở thành người thực vật, bậc cha chú nhà họ Ngôn không ai trách Chân Ý, cũng không ai nghĩ đến việc biến chiếc bút ghi âm Chân Ý giao cho cảnh sát thành không khí chỉ bằng một câu nói, mà nhờ bố Ngôn Hủ thay mặt gia tộc cảm ơn Chân Ý và ủy thác cô bào chữa cho Ngôn Hủ, còn nói gia đình sẽ nhờ người thay mặt Ngôn Hủ đã mất năng lực hành vi để tham gia phiên tòa và chấp nhận xét xử của pháp luật. Bậc cha chú trong gia tộc phạt mẹ Ngôn Hủ phải tự thú trước cảnh sát với tội danh ngụy tạo chứng cứ. Nhưng đồng thời họ cũng thuê đại luật sư giỏi nhất thành phố K để bào chữa cho bà, có thể sẽ chỉ bị phạt phục vụ công ích xã hội. Chân Ý hiểu rõ địa vị của nhà họ Ngôn là không thể diễn tả bằng từ “nhà giàu” được. Người của gia tộc vốn rất kín tiếng nhưng phẩm cách có thể gọi là cao quý. Thảo nào Ngôn Cách và Ngôn Hủ trở nên như thế. Bởi vì sự tôn trọng của gia tộc đối với luật pháp và sinh mệnh đã thấm vào xương tủy của mỗi người họ Ngôn, thế nên người của gia tộc đều thể hiện điều đó trong hành vi. Họ không phải là nhà giàu, mà là quý tộc.

Tâm trạng Chân Ý như được gột rửa. So với những kẻ giàu có vừa xảy ra chuyện đã lấy quyền thế chèn ép người khác, bóp méo thị phi để bao che con cháu mà nói, gia tộc này chắc chắn là dòng suối trong mát của tâm hồn.

An Dao cầm khăn giấy thấm giọt nước bên khóe mắt, nói với Chân Ý: “Cũng cảm ơn cô.”

“Việc tôi nên làm mà.” Chân Ý biết cô ấy nói về việc bào chữa cho Ngôn Hủ.

“Trong khoảnh khắc Ngôn Hủ giành đi tự thú trước tôi, tôi biết mình đã phạm sai lầm. Tôi nên tôn trọng quyết định và sự lựa chọn của anh ấy, không nên tự cho là đúng, cứ nghĩ là tốt cho anh ấy mà không màng tới tâm trạng của anh ấy.” An Dao cũng sắp bị xét xử vì tội gây thương tích cho Hứa Mạc, nhà họ Ngôn đã mời luật sư tốt nhất cho cô ấy.

Chân Ý cảm thán, bây giờ tỉnh ngộ cũng không muộn. Liếc mắt thấy vết sẹo bên trong cánh tay An Dao, cô lấy làm lạ: “Cô bị thương à?”

An Dao cúi đầu nhìn, kéo áo che kín rồi nói: “Không phải, vết thương hồi bé.” Cô vỗ cánh tay, như thể thất thần: “Tôi đã kể với cô chuyện giữa tôi và Ngôn Hủ.”

“Ừ.” Chân Ý nói, “Hồi bé anh ấy từng gặp cô, về sau nhận ra cô ở bệnh viện, nên ngày nào cũng tìm đến.”

“Từ khi ấy, cuộc sống của tôi mới bắt đầu tươi sáng.” Giọng An Dao thấp xuống, lát sau lại kiên định, “Anh ấy đã qua cơn nguy hiểm, dù không biết bao giờ mới tỉnh tôi cũng vẫn chờ đợi.”

Ngôn Cách lên tiếng: “An Dao, về chuyện Hứa Mạc, anh có vài câu muốn hỏi em.”

“Chuyện gì vậy?”

Vụ nổ đã khiến Ngôn Cách bị tổn thương lá lách, giọng rất trầm thấp: “Đêm đó, lúc em nói ra sự thật, từ đầu đến cuối không nhắc đến Hoài Như. Trong tiềm thức, em có thành kiến với cô ta sao?” Câu nghi vấn nhưng là giọng khẳng định.

“Bị anh nhìn ra rồi.” An Dao hơi mệt mỏi day sống mũi, “Em thật sự ghét cô ta. Cô ta biết chuyện em đã trải qua liên uy hiếp em hại chết Hứa Thiển để thay thân cho Hoài Sinh. Em từ chối, nhưng bởi vì sơ suất của em mà Hứa Thiển đã chết. Bố mẹ Hứa Thiển lại đổ ý không hiển tạng nữa. Ý trời trêu người.”

Ngôn Cách muốn nói gì đó, há miệng ra rồi ngậm lại, đôi môi trắng như tờ giấy, nhú mào cực khế. Chân Ý phát hiện ra, vội chạy đến đỡ: “Ngồi xuống đi.”

Người anh còn rất yếu, không có nhiều sức lực như vậy. Chân Ý ôm eo anh: “Đừng gắng gượng quá, tựa vào người em.”

Anh rất nghe lời, nhẹ nhàng dựa vào cô, trọng tâm nghiêng về phía cô. Sức cô yếu nhưng vẫn cố gắng đỡ anh, tay hai người quấn chặt lấy nhau, đi từng bước tới ghế dựa. Cô ôm anh như thể anh là món đồ dễ vỡ, cẩn thận dìu anh ngồi xuống. Mặt hai người cọ nhẹ vào nhau, hơi thở mềm mại của anh sượt qua má cô, nhôn nhột và đầy sức sống. Lòng cô ấm áp, thầm nghĩ may mà anh còn sống.

Anh ngồi xuống rồi nói: “Em nói em không quen Hứa Mạc, không rõ vì sao anh ta biết chuyện năm đó. Mà Hứa Mạc lại biết tin đám cưới và chồng sắp cưới của em, uy hiếp đúng điểm yếu. Anh ta bị hoang tưởng nên cũng khó tự lo liệu việc thường ngày. Mặc dù anh ta đã học khá chuyên sâu về ngành y, nhưng hành vi phạm tội không hề tí mĩ. Lúc đầu hành động hoàn mỹ, càng về sau càng nhiều sơ hở. Anh ta chỉ muốn thô bạo bắt cóc thay tim, không hề có ý nghĩ tạo áp lực cho em. Hơn nữa anh ta không dính líu tới cuộc sống của em thì sao lại hiểu rõ nhược điểm trong tâm lý em như vậy?”

An Dao kinh ngạc: “Ý anh là?”

Chân Ý lập tức phản ứng: “Hoài Như lớn lên cùng An Dao trong trại trẻ mồ côi, cô ta khá đáng nghi phải không? Như anh nói, Hoài Như không phải con tin mà là đồng phạm?”

Ngôn Cách nói: “Không có camera quay được hình ảnh Hoài Như bị bắt cóc, chỉ có lời khai của bảo vệ.”

Chân Ý bổ sung: “Lúc bắt đầu, Hứa Mạc đã bắt cóc đứa trẻ và An Dao, vốn đã rất khó khống chế. Anh ta có thể đánh ngất Hoài Như rồi vứt đó, nhưng anh ta bắt cô ta lên xe, một mình khống chế ba người. Như vậy quá nguy hiểm.”

“Đúng.” Ngôn Cách nói, “Dù mang súng trái phép, nhưng về mặt tâm lý, anh ta sẽ không muốn một mình khống chế ba người.”

An Dao nhớ lại: “Sau khi Hoài Như lên xe, Hứa Mạc gi súng vào cô ta, ép cô ta lái xe suốt.”

“Em và cô ta không bị trói cùng nhau, em ở trong phòng kính, cô ta ở ngoài, ngăn cách bằng tấm rèm. Về sau Chân Ý tới mới kéo rèm ra, phải không?”

Sắc mặt An Dao tái nhợt: “Vâng. Em tưởng Hoài Như cũng là trái tim trong mắt Hứa Mạc. Em nói trái tim đứa trẻ quá nhỏ nên Hứa Mạc bỏ qua. Sau đó nghe Hoài Như nói trái tim đàn ông tốt hơn.”

Sắc mặt Chân Ý nặng nề: “Lúc tôi không chịu giết cảnh sát Lâm, Hứa Mạc nói sẽ giết tôi để lấy tim. Có thể thấy anh ta coi trái tim của nam nữ như nhau. Không phải bởi vì Hoài Như nói trái tim đàn ông khỏe hơn mà không giết cô ta. Có lẽ Hoài Như là đồng phạm của anh ta.” Càng nói tốc độ của cô càng nhanh, “Phân công vai trò của Hứa Mạc rất rõ ràng, cô là bác sĩ, tôi là y tá, Hoài Như là con tin và cũng là lá chắn để anh ta có thể dễ dàng trốn thoát sau khi xảy ra chuyện bất ngờ.”

“Nhưng bây giờ người đã chết, không thể đổi chất.” An Dao chau mày, “Tại sao Hoài Như muốn giết tôi? Chẳng lẽ bởi vì tôi nghi ngờ cô ta hại Hứa Thiên sao?”

Ngôn Cách nhíu mày, đôi mắt đen như mực lóe lên tia sáng không dễ phát hiện. Vẻ mặt của An Dao... Anh ngược mắt nhìn cô, bỗng nhớ lại trang giấy cô đốt hôm đó. Nhưng nhớ đến câu nói “Đừng phân tích An Dao” của Ngôn Hủ, anh nghĩ trước mắt cứ xem xét mọi chuyện có liên quan tới Hứa Mạc đã. Hoài Như làm trong ngành sinh hóa, thuốc Hứa Mạc cho anh uống rất quen thuộc, tương tự thứ thuốc mà tổ chức nơi Lê Hữu phục vụ nghiên cứu ra, nhưng không giống lắm. Hoài Sinh như cái ấm sắc thuốc, chưa kể thường ngày phải điều dưỡng đặc biệt. Hoài Như thì đang làm việc ở viện nghiên cứu với đồng lương ít ỏi. Nhưng Chân Ý có nói Hoài Sinh rất hào phóng với Từ Tiểu. Nếu vậy, Hoài Như rất có thể đã lén điều chế thuốc tâm thần đem bán.

Anh nói khẽ: “Có lẽ cô ta không muốn giết em mà muốn giết Hứa Mạc. Cô ta hiểu rõ tâm lý của em nên muốn mượn tay em giết Hứa Mạc.”

An Dao hơi ngạc nhiên: “Mâu thuẫn nội bộ à?”

“Có lẽ.” Ngôn Cách nói, “Chân Ý, gặp Tư Côi thì đề nghị cô ấy điều tra tài khoản ngân hàng của Hoài Như nhé. Anh nghi ngờ cô ta buôn thuốc tâm thần trái phép để kiếm tiền.”

Cô im lặng vài giây, Ngôn Cách quay đầu lại nhìn, thấy cô cắn môi, hai tay nắm chặt đầu gối.

“Sao vậy?”

Chân Ý cố gắng nhếch khóe môi, nụ cười lại trở nên khó coi: “Về cái chết của cảnh sát Lâm, mặc dù em oán giận Hoài Như, nhưng không hận cô ta. Em sẽ không giết người vì mạng sống của mình, nhưng cũng không yêu cầu người khác giống em. Thế nhưng...” Giọng cô run rẩy, nước mắt trào dâng, “Nếu Hoài Như thật sự là đồng bọn của Hứa Mạc, cô ta đã sớm nung nấu ý định giết chết cảnh sát Lâm. Em tuyệt đối không bỏ qua cho cô ta.” Tay anh đưa tới bao bọc tay cô, tay áo bệnh nhân mềm mại cọ nhẹ lên mu bàn tay cô.

Cô ngẩng đầu lên. Khuôn mặt anh khi bị bệnh tái nhợt yếu ớt, hốc mắt sâu hoắm, nhưng đôi mắt ngời sáng có hồn, đã mang đến sức mạnh cho cô: “Hãy làm nhân chứng, hợp tác với công tố viên Doãn thật tốt. Anh nghĩ, em và anh ấy nhất định sẽ đưa tội phạm thật sự vào vòng pháp luật.”

Chân Ý lên tinh thần, gạt đầu.

“Vụ án của Ngôn Hủ chuẩn bị thế nào rồi?”

Chân Ý vốn định chứng minh Ngôn Hủ ngộ sát, nhưng sau khi tỉnh lại Ngôn Cách đã nhắc cô một chi tiết quan trọng. Ngôn Hủ nói Hứa Mạc “vừa ướt vừa lạnh”, nên anh nghi ngờ lúc Ngôn Hủ đẩy Hứa Mạc xuống nước thì anh ta đã chết thật rồi.

“Hơi khó khăn, nhưng em đang cố gắng tìm chứng cứ.”

“Đừng áp lực quá, cố hết sức là được rồi.”

Chân Ý “ừ” một tiếng, rồi hỏi: “Đến lúc đó, bố anh sẽ thay mặt Ngôn Hủ ra tòa à?”

Anh lắc đầu: “Anh.”

“Nhưng đến lúc đó sức khỏe của anh có thể khá hơn không?”

“Anh sẽ cố gắng.”

Việc này cũng có thể cố gắng ư? Cố liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đứng dậy: “Em đã hẹn với công tố viên Doãn đôi chiều lời khai vụ Lâm Hàm, đi trước đây.”

Hành lang của tòa nhà Sở Tư pháp im phăng phắc, không một bóng người qua lại. Bầu trời ngoài kia xanh thẫm, dưới tòa nhà xe cộ qua lại như nước. Tiếng ồn đờng xa như bị bao phủ trong một lớp hơi nước, dường như rất rộn rã

nhưng lại không quá rõ rệt. Doãn Đạc lấy hai cốc nước, đưa một cốc cho Chân Ý, hỏi: “Chuẩn bị thế nào rồi?”

“Em làm việc, anh yên tâm.” Chân Ý vừa trở về với công việc, trạng thái khá tốt, giọng nói âm vang. Cô lấy tài liệu trong túi ra đưa cho Doãn Đạc: “Em đã cùng An Dao sửa lại lời khai rồi, anh xem qua đi, có thể dùng thì dùng.”

Doãn Đạc đón lấy rồi liếc qua một lượt, hơi nhướn mày. Cô làm rất tốt, thậm chí có vài điểm anh không nghĩ tới trong quá trình chuẩn bị.

“Chân Ý, em coi mình là công tố viên đấy à?” Anh nói đùa, rồi hỏi tiếp, “Lấy lại giấy phép, cũng nghỉ việc ở đài truyền hình rồi, có nghĩ tới chuyện đến làm việc ở Sở Tư pháp không?”

“Nào có tự do như làm tư nhân chứ?” Chân Ý giả bộ ngờ ngẩn nói: “Hơn nữa, có thể Dương Tư sẽ nói người Hoài Như giết là một người nhất định sẽ chết. Nước ngoài từng có vụ án bị cáo bị ép phải giết người sắp chết nên được thả trắng án. Anh phải chuẩn bị trước đấy.”

Doãn Đạc ra vẻ học hỏi, lấy làm lạ: “Sao em biết sách lược của đối thủ?”

Chân Ý cong khóe môi: “Hôm ấy gặp mặt, cô ấy có nói vài câu thể hiện quan điểm nên em đoán được. Chuẩn bị từ trước nhé, đừng để đến lúc đó sẽ không ứng phó kịp đâu.”

Anh có phần hứng thú, “Nếu luật sư Dương biết được, chắc chắn sẽ hối hận vì hôm ấy đã nói chuyện với em.”

“Điểm quan trọng nhất ở chỗ Hoài Như rất có thể là đồng bọn của Hứa Mạc.”

Doãn Đạc hơi nheo mắt: “Em cũng nghi ngờ?”

Chân Ý sừng sốt: “Các anh cũng nghi ngờ?”

“Nhưng không có chứng cứ.” Doãn Đạc nhức đầu, “Có lẽ cô ta quá kín kẽ, hoặc như người ngoài nói, chúng ta quá mong trừng trị cô ta nên ăn không nói có.”

Gần đây báo đài đều đang quan tâm. Mọi người cho rằng xét ở mức độ nào đó thì hành vi của Hoài Như là chuyện hợp tình, còn trên luật pháp thì nó nằm bên lề pháp lý. Phần lớn dân chúng cho rằng bởi vì nạn nhân là cảnh sát nên Sở Tư pháp sẽ tìm mọi cách dồn Hoài Như vào thế bí.

Chân Ý nói phân tích của cô và Ngôn Cách cho anh nghe, Doãn Đạc cau mày ngẫm nghĩ một lát, nói: “Em chờ anh một chút”, rồi đứng dậy đi vào phòng làm việc.

Chân Ý ngồi uống nước trong hành lang, đợi gần nửa tiếng Doãn Đạc mới đi ra. Lần này anh nghiêm túc mà bình tĩnh: “Luật sư Chân.”

Cách gọi này khiến Chân Ý thấy hơi lạ: “Sao thế?”

“Phòng Công tố Hình sự của Sở Tư pháp hy vọng giao cho em vụ công tố này.”

Chân Ý mở to mắt: “Gì cơ?”

Đúng là Phòng Công tố Hình sự có tiền lệ và thói quen giao công việc công tố cho đại luật sư hành nghề tự do, nhưng phần lớn là tội kinh tế nghiêm trọng hoặc vụ án xâm phạm thân thể loại nhẹ.

“Ý họ là muốn mở tiền lệ.” Doãn Đặc nói, “Thành phố K từng có án lệ luật sư tư khởi tố hình sự, trường hợp như vậy rất ít, nhưng không phải là không có.”

“Nhưng tại sao chứ?”

“Nói những lời này không thỏa đáng lắm, nhưng...” Doãn Đặc chần chừ một lát, “Khả năng lớn nhất là họ muốn phán Hoài Như tội chung thân. Đây là thế cục khó đoán, rất nhiều người ngấm ngầm bàn tán là bên khởi tố sẽ xuyên tạc chứng cứ, dồn Hoài Như vào chỗ chết. Mà thành viên bồi thẩm lại là dân thường.” Doãn Đặc nói hơi nhanh, khẩn trương vô cùng, “Tiếng nói của dân chúng đã gây tổn thương rất lớn cho bố mẹ Lâm Hàm, họ viết thư cho Cục trưởng nói rằng hy vọng con họ không trở thành vật hy sinh của dân ý. Anh ấy là con của họ trước, rồi mới trở thành cảnh sát.”

Sống mũi Chân Ý cay xè. “Thành phố K có rất ít án lệ luật sư tư tố tụng hình sự nên họ muốn xin được cấp quyền. Sau khi suy nghĩ, Cục trưởng muốn trao quyền công tố cho đại luật sư tư để bồi thẩm đoàn không có ấn tượng rằng bên khởi tố cậy thế ép người, để luật sư ấy thay mặt bên khởi tố đồng thời thay mặt người nhà của cảnh sát đã chết.”

Nghe vậy, nội tâm Chân Ý bất giác trào dâng một luồng cảm xúc xao động dữ dội, bàn tay run rẩy.

“Bọn anh vẫn đang tìm một đại luật sư thích hợp. Nhưng trong số họ, có người có quan hệ hợp tác thân thiết với bọn anh, có người công thành danh toại giàu sang lắm của. Trong mắt dân chúng, họ đại diện cho giai cấp thượng lưu.” Anh mắt Doãn Đặc khẩn thiết, “Nhưng em thì khác, từ lúc bắt đầu vào nghề, em luôn đại diện cho bên yếu thế. Dù là Thích Miển, đứng trước người cha muốn hãm hại mình thì anh ta cũng nằm ở thế yếu.”

Doãn Đặc thấy cô mãi không biểu lộ thái độ, trầm ngâm một lát rồi nói: “Chân Ý, là đàn anh của em, anh hy vọng em đồng ý. Nhận vụ án này chỉ có lợi thôi. Xưa nay chưa từng có kiểu trao quyền công tố ở mức độ này.”

Chân Ý đã không thể nói thành lời, toàn thân không ngăn nổi cơn run rẩy, cảm xúc kích động như sóng biển trào dâng ấy dường như xuất phát từ nơi sâu thẳm nhất trong lòng. Cái gọi là mở tiền lệ trong lịch sử pháp chế của thành phố K chỉ là thứ yếu. Cô muốn đích thân đưa Hoài Như vào ngục tù!

Tin tức Sở Tư pháp phá lệ khơi mào việc thuê luật sư tư khởi tố vụ mưu sát nhanh chóng đảo khắp mọi báo đài, truyền mọi phố lớn ngõ nhỏ. Trong hai tuần

kế tiếp, báo chí truyền hình và đủ các phương tiện truyền thông của thành phố K đều rôm rả bình luận về điều chưa từng nghe thấy này. Ngày nào chuyên gia pháp luật cũng làm khách mời cho chương trình phát sóng trực tiếp, giúp dân chúng phân tích thể cục, làm rõ manh mối. Một luật sư tên Chân Ý cùng lúc nhận hai vụ án thu hút sự chú ý của dư luận.

Trong vụ án đầu tiên, cô thay mặt cho bên khởi tố lên án Hoài Như giết cảnh sát. Luật sư bào chữa cho Hoài Như tên Dương Tư tuyên bố hành vi của Hoài Như thuộc đối tượng “có thể miễn trách nhiệm giết người” trong “giết người hợp pháp” và muốn định tội Hoài Như ở mức này. Nhưng luật sư khởi tố Chân Ý lại cho rằng Hoài Như phạm “tội giết người” mức độ cao nhất, ứng với hình phạt chung thân. Như thế, cô phải chứng minh tên bắt cóc Hứa Mạc không ép Hoài Như giết người. Nếu cô thành công, vậy tên bắt cóc ngoài tiếng xấu ăn một đồng trái tim động vật thì trên thực tế hẳn không giết ai cả. Tội danh sẽ giảm xuống mức bắt cóc và gây thương tích.

Đồng thời, trong vụ án thứ hai, cô đại diện cho Ngôn Hủ đang ngủ say, biện hộ anh không giết Hứa Mạc. Hai vụ kiện, người bị hại của vụ thứ hai là kẻ được lợi ở vụ thứ nhất. Thật mâu thuẫn. Mới nghe lần đầu.

Chuyên gia pháp luật cho rằng, trong vụ án thứ nhất, luật sư của Hoài Như có thể giúp cô ta thoát tội bằng lý do giết người sắp phải chết, luật sư Chân phải lật đổ lập luận này. Nhưng với vụ án thứ hai, cô phải chứng minh người Ngôn Hủ giết là người đã chết nên vô tội. Hai vụ án hoàn toàn trái ngược và cô luật sư này hy vọng cho ra hai kết quả hoàn toàn khác biệt. Lại một lần nữa mâu thuẫn.

Xưa nay chưa từng có. Báo đài đều nói vụ thuê luật sư này đã tạo ra một trang lịch sử mới, nhưng đây cũng chỉ là chuyện thường, chỉ khi thắng được hai vụ kiện này thì cô mới tạo ra lịch sử thật sự của tòa án thành phố K.

Cả thành phố K này, thậm chí dỗi mắt khắp mọi khu vực hay quốc gia có hệ thống luật pháp tương tự, cũng chưa từng thấy xuất hiện án lệ tương tự. Nếu cô thắng, cô sẽ tạo dựng tiêu chuẩn cho những vụ án tương tự sau này. Nhiệt huyết của người dân đã lên tới đỉnh điểm, đầu đường cuối ngõ đều bàn tán liệu cô có thể đồng thời chiến thắng cả hai vụ án không? Đây chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích.

Ngày mở phiên tòa, công tòa án huyền ảo chưa từng có, còn thu hút sự chú ý hơn cả vụ Đường Thường và Thích Miễn trước đó. Ngay cả cảnh sát cũng tham gia duy trì trật tự. Bắt cóc, moi tim, con tin bị kẻ bắt cóc ép giết cảnh sát, những chi tiết này đủ hấp dẫn sự chú ý của cả thành phố. Phóng viên và dân chúng vây kín cả con đường như cuồng như dại. Phiên tòa đầu tiên là vụ Hoài Như giết Lâm Hàm.

Lúc vào phòng xử án, Chân Ý liếc nhìn ghé dự thính theo thói quen, Ngôn Cách ngồi ngay ngắn ở góc ngoài cùng. Mặc dù cơ thể chưa hoàn toàn hồi phục, vẫn còn rất yếu, nhưng anh nhất định phải đến dự phiên tòa của cô. Doãn Đặc

cũng có mặt ở ghế dự thính. Phiên tòa tiếp theo, anh sẽ ở bên đối lập với Chân Ý, nhưng phiên tòa này anh đứng về phía Chân Ý. Trên tòa không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bạn bè dài lâu. Trước kia, Dương Tư từng làm trợ lý cho cô, giờ đã thành luật sư biện hộ đối địch.

Giờ phút này, Dương Tư phấn khích vô cùng, tràn trề niềm tin. Lăn lộn trong giới lâu đến vậy, cô ta khát khao trải qua cuộc chiến này, nổi tiếng sau một trận đánh. Điều đáng tiếc duy nhất là đối thủ không phải là Doãn Đặc. Nếu không, cô ta có thể để lại cho anh ấn tượng sâu sắc ngay tại đây. Lúc đầu Hoài Như muốn yêu cầu luật sư khởi tố rút lui, nhưng Dương Tư nói thân phận của Chân Ý vừa đạt tiêu chuẩn hợp pháp: Cô không có quan hệ lợi ích với người trong cuộc Hoài Như và Lâm Hàm, bên khởi tố không lựa chọn cô làm nhân chứng nên cô sẽ không xuất hiện với vai trò nhân chứng. Tất cả đều là nhằm vào chỗ yếu, Dương Tư biết rõ Chân Ý không phù hợp với nguyên tắc rút lui. Hướng chỉ cô ta cũng muốn đấu với Chân Ý, đích thân đánh bại Chân Ý trên tòa, vì thế cô ta không muốn đề nghị luật sư khởi tố rút lui. Những ngày qua, mọi kênh truyền thông đều bàn về Chân Ý, hai vụ án đối lập này quá cuốn hút, Dương Tư nghĩ chắc hẳn nhà họ Ngôn đã tận dụng các mối quan hệ để lăng xê Chân Ý. Vừa hay, cô ta sẽ đích thân phá hủy tất cả.

Ghế dự thính chật ních người thuộc giới truyền thông và công chúng, không gian đông đúc nhưng vẫn rất trật tự. Sau khi ngồi xuống, không ai lên tiếng, cũng không rầm rì. Chánh án tuyên bố mở phiên tòa, phòng xử án không còn chỗ trống yên lặng như tờ. Sau khi tuyên đọc thư khởi tố, luật sư biện hộ Dương Tư đặt câu hỏi cho Hoài Như. Dương Tư mặc bộ vest màu đen, đi tới chính giữa phòng xử án, mặt hướng về Hoài Như, giọng nói dịu dàng: “Xin hãy thuật lại cho chúng tôi chuyện cô bị bắt cóc.”

Hoài Như thở hắt ra: “Tôi thấy bác sĩ An ở bãi đỗ xe, muốn tới chào hỏi, bỗng dưng bị người đàn ông kia kéo lên xe. Anh ta giáng súng vào tôi, tôi sợ đến mức hồn bay phách lạc, không dám nhúc nhích, chỉ có thể nghe theo lời anh ta.” Sắc mặt cô ta nặng nề, như thể giờ đây nhớ lại những gì trải qua hôm ấy vẫn là ác mộng.

“Sau đó thì sao?” Giọng Dương Tư rất mềm rất nhẹ, như không nỡ làm cô ta sợ hãi. Chân Ý hiểu bọn họ phối hợp như vậy chẳng qua muốn tạo cho mọi người ấn tượng Hoài Như sợ hãi quá độ và cũng là người bị hại.

Hiển nhiên, hai người đã chuẩn bị đâu ra đấy, đối đáp rất trôi chảy. Từ đầu đến cuối, Hoài Như với vẻ mặt bất an hoảng sợ thuật lại bị Hứa Mạc lôi xuống xe như thế nào, bị gã kéo qua một bể nước ngầm đầy tim động vật đỏ lòm ra sao. Sau đó, cô ta miêu tả cảnh hành lang tăm tối, phòng kính và phòng mổ lấp lóe ánh sáng trắng. Với việc thành công vận dụng đủ mọi tính từ cảm giác, cô ta đã vẽ ra một khung cảnh cực kỳ rùng rợn trước mắt những người có mặt tại tòa. Chuyện này đã được sắp đặt từ trước nhằm để bồi thẩm đoàn hiểu rõ tình cảnh bất lực và kinh hãi cùng những áp lực tâm lý nặng nề mà cô ta phải chịu đựng.

Chân Ý ngồi im lìm, nếu không phải cô được chứng kiến từ trước, e rằng lúc này cũng cảm thấy gió lạnh từng cơn.

Sau khi miêu tả cảnh tượng và quá trình diễn biến tâm lý, cuối cùng Hoài Như nói vào chủ đề, thuật lại đoạn bị uy hiếp giết người. Nói đến đây, cô ta đôi lần rơi lệ: “Xin lỗi, tôi thật sự không muốn, nhưng gã chĩa họng súng về phía chúng tôi. Tôi không biết làm thế nào, tôi quá sợ...” Cô ta gục tại ghế nhân chứng, khóc nức nở, “Ngày nào tôi cũng không khống chế được mà nhớ lại cơn ác mộng lúc ấy, nó cứ mãi lớn vồn trong đầu tôi. Xin lỗi, tôi có lỗi với cảnh sát Lâm, nhưng tôi thật sự rất sợ chết, tôi sợ chết lắm!” Câu sau cùng quả thật đã trút hết nỗi niềm chua xót và thê lương của con người.

Tại ghế dự thính, mọi người than thở không thôi. Giọng Dương Tư nhu hòa, như người dẫn chương trình chuyên mục Người cùng khổ: “Khi đó điều cô nghĩ đến nhiều nhất là gì?”

“Phản đối.” Chân Ý kháng nghị, “Câu hỏi không liên can.”

Chánh án gật đầu: “Luật sư biện hộ, đề nghị trần thuật tính tất yếu của câu hỏi.”

Dương Tư nói: “Tâm trạng và áp lực tâm lý của đương sự tôi sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của cô ấy.”

Chánh án ngẫm nghĩ một lát, nói: “Đề nghị đặt câu hỏi chuẩn xác.”

“Vâng.” Dương Tư nhìn Hoài Như, “Trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi.”

“Em trai tôi.” Nước mắt Hoài Như giàn giụa, “Tôi và nó sống nương tựa vào nhau, nó mắc bệnh nhiễm trùng đường niệu, trước giờ luôn do tôi chăm sóc. Tôi không muốn chết, nếu tôi chết đi thì em trai của tôi sẽ không sống nổi...”

Chiều bài tình thân thật là hay. Nước mắt cô ta tuôn như mưa, kể về cảnh đời khổ sở ra sao, học hành chăm chỉ làm việc giỏi giang thế nào, rồi thì đồng lương ít ỏi nhưng phải chăm sóc em trai bệnh nặng.

Chân Ý kháng nghị “tình cảm phiến diện không liên can” mấy bận, lại khiến Dương Tư phản bác kịch liệt hơn. Cuối cùng, Dương Tư trở nên kích động: “Đương sự tôi là một công dân bình thường, đam mê công việc, hi sinh vì em trai và có khát vọng được sống mãnh liệt. Trong hoàn cảnh bị ép buộc bắt đắ dĩ, đại đa số mọi người sẽ đưa ra lựa chọn như cô ấy. Một số ít người sẽ có hành vi cao thượng, nhưng những người nhỏ nòi ham sống như đương sự tôi mới là biểu hiện bình thường của xã hội. Hành vi cao thượng xứng đáng được chúng ta tôn sùng, nhưng lựa chọn của người bình thường cũng không có gì đáng trách.

Các vị có mặt tại đây, vào thời khắc mấu chốt đó, thử hỏi ai có thể vững lòng quên mình vì người chứ? Ai sẽ lựa chọn bảo toàn bản thân, sống tiếp vì người nhà của mình như đương sự tôi chứ?”

Cô ta càng nói càng đõng dạc, ngôn ngữ kích động lòng người cứ thế quanh quẩn trong phòng xử án. Người nghe bị cô ta cảm hóa, có phần bùi ngùi. Chánh án gõ mạnh chiếc búa, “Luật sư biện hộ, đề nghị không dẫn dắt mọi người bằng cảm xúc.”

Dương Tư lập tức kìm lại, cúi đầu nhận sai, nhưng điều ấy ắt hẳn đã dẫn dắt cảm xúc của mọi người.

Chân Ý không hề rối loạn, sớm đoán được Dương Tư sẽ dùng chiêu bài tình cảm, chỉ không ngờ Hoài Như biểu hiện tốt như vậy.

Sau khi Dương Tư về chỗ, Chân Ý đứng dậy đi tới trước mặt Hoài Như, đưa cho cô ta một tờ khăn giấy. Cô ta bất ngờ, dè dặt nhận lấy, tỏ vẻ không hiểu ý cô.

Chân Ý lạnh nhạt nói: “Từ khi xảy ra vụ việc, cô khóc lóc trước đủ kênh truyền thông hơn một tháng trời, tôi không biết nước mắt của cô từ đâu ra nữa, cũng không biết có phải cô khóc quen rồi không. Nhưng trên tòa án phải khống chế cảm xúc, được chứ?” Một câu nói đơn giản ám chỉ cô ta diễn trò. Hoài Như nắm chặt khăn giấy, không lên tiếng. Dương Tư thậm chí không thể phản đối, như vậy sẽ lạy ông tôi ở bụi này.

Giọng Chân Ý như có như không, hỏi: “Cô rất sợ chết, bởi vì cô chết rồi thì em trai cô sẽ không sống được. Cô không bỏ được em trai, muốn sống vì anh ta?” Nỗi khổ của Hoài Như được truyền thông nhắc đến suốt, cộng thêm không ít điểm cho cô ta.

Cô ta gật đầu, lau nước mắt: “Vâng, nếu tôi một thân một mình, chết cũng không sao cả. Nhưng vì em trai...”

“Hay cho lí do sống sót vì người nhà.” Chân Ý khen ngợi, nụ cười đọng lại, cất cao giọng nói thật nhanh, “Người nhà của cô là người nhà, người nhà của cảnh sát Lâm không phải là người nhà ư?” Cô thay đổi sắc mặt, chỉ về ghế dự thính, nơi có hai ông bà tóc bạc trắng và một người phụ nữ đang khóc thút thít. “Bố mẹ và người vợ mang thai bảy tháng của cảnh sát Lâm đang ngồi đó chờ pháp luật nói câu công bằng cho người nhà họ! Người già bệnh tật triền miên, người vợ thì mang trong mình đứa trẻ sắp chào đời. Bây giờ ai sống sót vì họ đây?”

Phòng xử án im phăng phắc. Chân Ý chất vấn: “Các người ai ai cũng bày tỏ giết người vô tội, vậy ai dám ngẩng đầu nhìn vào mắt họ đây? Họ mới là người nhà của nạn nhân đích thực!” Không thể nghi ngờ, câu nói này như tát vào mặt những người đang tràn trề cảm giác đồng tình kia.

Một câu nói xoay chuyển quá nửa tình thế.

Dương Tư chợt nhớ ra, Chân Ý không chỉ đại diện cho bên khởi tố, mà còn đại diện cho gia đình nạn nhân có máu có thịt. Không chỉ một mình cô ta mới biết giờ bài tình cảm.

Hoài Như không ngờ đến mảnh khoe này, ngơ ngẩn một lúc, cho đến khi phòng xử án bàn luận khe khẽ, cô ta mới lại khóc lóc nức nở: “Xin lỗi, là tôi ích kỷ, trong tình huống ấy tôi chỉ muốn bảo vệ mình. Xin lỗi, sau này tôi sẽ chu cấp cho người nhà của cảnh sát Lâm...”

Trước lời sám hối của cô ta, Chân Ý lạnh giọng ngắt ngang: “Tôi bắt đầu hỏi đây.” Ngữ điệu rất nhanh, không mang bất cứ cảm xúc nào: “Khi này, lúc cô trả lời câu hỏi của luật sư Dương có nói cô hoang mang sợ hãi và luôn lo sợ bị giết?”

“Vâng, tôi bị bắt cóc lâu như vậy, quá sợ...”

“Trả lời là được rồi, không phải suy rộng ra.” Cô đã nghe đủ vở kịch khổ sở của Hoài Như, không muốn Hoài Như gây ảnh hưởng tới bồi thẩm đoàn nữa.

“Phải.”

“Phán đoán của cô xuất phát từ hiện trường, bởi vì có bể nước muối trong phòng phẫu thuật nên cô cho rằng Hứa Mạc sẽ giết cô.” Chân Ý bỏ qua miêu tả về không khí khủng khiếp của cảnh tượng ấy, Hoài Như không phát hiện, đáp: “Phải.”

Chân Ý gật đầu, nói thẳng: “Tôi cho rằng phán đoán của cô không đủ hợp lý.”

Hoài Như sững sốt: “Hiện trường thật sự rất...”

“Xin hỏi...” Chân Ý cau mày, lại ngắt ngang, “Hứa Mạc có nói gì chứng tỏ muốn giết cô không?”

Vừa dứt lời, phòng xử án không một tiếng động. Thành viên bồi thẩm đoàn đều chợt nhận ra từ đầu đến cuối luật sư biện hộ không hề nhắc tới vấn đề này, có lẽ cố ý bỏ qua. Thấy cô ta sắp lên tiếng, Chân Ý chớp lấy thời cơ, giành trước lặp lại câu hỏi một cách chuẩn xác. “Có phải Hứa Mạc nói gì chứng tỏ muốn giết cô không?” Không phải muốn để lại ấn tượng tốt cho bồi thẩm đoàn sao? Vậy cô sẽ để lại cho mọi người ấn tượng rằng cô ta là kẻ chần chừ không quyết đoán, tạo nghi vấn cô ta nói dối.

Hoài Như khựng lại một giây, kiên định đáp: “Có!”

Chân Ý nhận ra cô ta đang nói dối, không hề bội vãi mà bình tĩnh nói: “Hãy thuật lại lời đe dọa của anh ta.”

Hoài Như ngẫm nghĩ, nói: “Anh ta bảo tôi đừng hòng chạy thoát, nếu không sẽ móc tim tôi.”

“Nghe như một lời đe dọa buột miệng nói ra.” Chân Ý nói.

Hoài Như phản bác: “Không phải buột miệng.”

“Nói khi nào thế?”

“Lúc vừa mới trói tôi.”

“Có ai khác nghe thấy không?” Câu hỏi của cô không một kẻ hở.

Hoài Như sừng sốt: “Không. Giọng anh ta không lớn, còn bác sĩ An lại ở trong phòng kính.”

Chân Ý nhướn mày: “Vì thế, không ai có thể chứng minh chuyện anh ta đe dọa cô bằng lời nói.”

Về mặt Hoài Như hoàn toàn không thoải mái, cãi ngang: “Anh ta thật sự nói vậy mà.”

Chân Ý theo sát không buông tha: “Về sau anh ta có nhắc lại lời đe dọa để bác sĩ An nghe thấy không?”

Hoài Như rất cảnh giác, nói: “Không có.”

“Về sau anh ta không nói lời nào đe dọa cô nữa sao?”

Hoài Như không phát hiện câu này có gì khác câu hỏi trước, đáp: “Không có.”

Và điều Chân Ý chờ đợi chính là câu này. Chủ đề xoay chuyển: “Nói như vậy, anh ta chỉ đe dọa một lần ngay từ lúc đầu, từ đó đến lúc cô giết cảnh sát Lâm còn một khoảng thời gian rất rất dài.” Cô nhấn mạnh “rất rất dài”.

Hoài Như không hiểu, Chân Ý nói sâu xa: “Tôi cho rằng lời đe dọa từ khoảng thời gian dài trước đó không đủ để trở thành lý do tự vệ của cô.”

Hoài Như hoảng hốt. Dù nói dối hay không nói dối, sự tình đều có thể nằm trong kế hoạch của Chân Ý.

Cô ta nhìn khí phách toát ra từ cô gái trước mặt mình, nhất thời không phản bác được.

“Phản đối!” Dương Tư lớn tiếng kháng nghị, “Tạo áp lực tâm lý không chỉ ở trạng thái tức thời.”

“Phản đối hữu hiệu.”

Chân Ý đổi lại câu hỏi: “Cô bị Hứa Mạc bắt cóc ngoài ý muốn phải không?”

“Đúng.”

“Lúc đầu Hứa Mạc muốn tim của đứa trẻ, bác sĩ An nói tim của trẻ con quá nhỏ, nên anh ta không ra tay với đứa bé, phải không?”

“Đúng.”

“Cô sợ Hứa Mạc ra tay với mình, chủ động nói tim đàn ông tốt hơn phụ nữ phải không?”

Hoài Như do dự một lát: “Phải.”

“Hứa Mạc nghe xong lời nói của cô liền ra ngoài.”

“Phải.”

“Như vậy xem ra, Hứa Mạc là người có thể thuyết phục. Cô cảm thấy thế nào?”

Hoài Như im lặng.

“Cô cảm thấy thế nào?” Chân Ý nhíu mày, sầm mặt hỏi dồn.

“... Cứ xem như vậy đi.” Hoài Như đã hơi e ngại cô.

“Anh ta ra ngoài tìm tìm đàn ông rồi. Lúc này, cô vẫn cho rằng lời đe dọa trước đó còn có hiệu lực sao?”

“...”

“Xin hãy trả lời câu hỏi của tôi.” Cô đột ngột cất cao giọng, khí thế mạnh bạo.

Hoài Như cắn răng: “Có! Bởi vì anh ta muốn giết cảnh sát Lâm, nói cảnh sát Lâm đã chết, mất tim rồi sẽ giết chúng tôi.”

Chân Ý gật đầu: “Được, đề nghị cô thuật lại cặn kẽ mọi tình tiết lúc vụ án xảy ra.”

Hoài Như bị cô ép hỏi liên tục nên căng thẳng cực kỳ, vội nói: “Hứa Mạc cầm súng ép phóng viên Chân lấy tin cảnh sát Lâm, phóng viên Chân không chịu, Hứa Mạc nổi cáu, hất bắn nhiều phát đạn. Cảnh sát và phóng viên đều bị thương. Họng súng anh ta chĩa về phía chúng tôi, quá...”

“Xin chờ một chút!” Chân Ý giơ tay lên ngắt ngang, “Họng súng chĩa vào các cô.” Nhấn mạnh “các cô”.

“... Vâng.”

“Vì vậy...” Chân Ý nói chậm rãi, “Hứa Mạc không chỉ uy hiếp một mình cô, họng súng cũng không chỉ hướng vào một mình cô?” Là câu hỏi nhưng mang giọng điệu khẳng định.

Hoài Như giật thót, sắc mặt trắng bệch. Cô ta biết tiếp đó An Dao sẽ ra làm chứng, nếu nói dối thì hình tượng cô ta xây dựng trước đó sẽ sụp đổ hoàn toàn. Bồi thẩm đoàn có mười hai thành viên, đương nhiên sẽ có vài người tin cô ta. Cô ta nhắm mắt lại, chết vẫn mạnh miệng: “Họng súng của anh ta chĩa về phía hai người chúng tôi, đạn có thể nã vào bất cứ ai.”

Câu này hẳn do Dương Tư chỉ bảo. Chân Ý làm như không nghe thấy câu trả lời của cô ta, khoanh tay, nói một mình đầy khiêu khích: “Tôi cho rằng lúc ấy Hứa Mạc không đe dọa cô mà đe dọa một nhân chứng khác. Là cô tự thêu dệt trong đầu thôi.”

Giọng điệu này khiến Hoài Như gần như bùng nổ, cô ta không kiềm chế nổi nữa, cả giận nói: “Hứa Mạc suýt nữa bắn chết phóng viên, tôi đang cứu người đấy!” Nói xong lại thấy mắt Chân Ý lóe lên ý cười, đáy lòng cô ta bỗng dưng lạnh toát.

Một giây sau, cô ta nghe Chân Ý cất lời sâu xa: “Trước tiên bỏ qua chuyện vì ai, khi này cuối cùng cô đã thừa nhận họng súng không chĩa về phía cô.”

Hoài Như bàng hoàng, trong lúc tình thế cấp bách, cô ta quả thật đã nói “Hứa Mạc suýt nữa bắn chết phóng viên”. Nhưng cô ta rất thông minh, lập tức bổ sung: “Anh ta sẽ bắn chết phóng viên Chân rồi bắn chết tôi trong mấy phát đạn, giết hết mọi người! Cảnh sát Lâm sắp chết rồi, tôi nên cứu mình, cứu người có cơ hội sống sót cao hơn.”

“Phản đối!” Dương Tư phản đối, “Dù là cứu mình hay cứu người đều phù hợp với định nghĩa “giết người hợp pháp” và đều có thể miễn trách nhiệm!”

“Cảm ơn lời nhắc nhở vủa luật sư Dương.” Chân Ý quay lại liếc nhìn cô ta, môi cong lên, ngạo nghễ nói, “Chúng ta thảo luận định nghĩa cứu người nào.” Cô liếc mắt nhìn Hoài Như, thật sự không hề che giấu cái kim trong bọc, nhắm thẳng vào máu chốt: “Cô dựa vào đâu phán đoán Hứa Mạc sẽ nổi điên giết người?”

“Tôi ra tay sau khi Hứa Mạc bóp cò, không phải vô duyên vô cớ nghi ngờ anh ta muốn giết người.” Câu này cũng do Dương Tư chỉ bảo nhằm chứng minh cô ta có đầy đủ lý do phán đoán Hứa Mạc sẽ nổ súng.

Ánh mắt Chân Ý rục rục sáng: “Hứa Mạc bóp cò, bóp cò mấy lần?”

Hoài Như thoáng có cảm giác bất an, mà bằng chứng mang tính xác thực dạng này thì cô ta không thể nói dối, bèn đáp lí nhí: “Bốn lần.”

“Bốn lần nào?”

“Hai lần với cảnh sát Lâm, hai lần với phóng viên.”

Mắt Chân Ý nghiêm lại: “Hứa Mạc bóp cò bốn lần! Bốn lần nổ súng trước đó cô đều không ra tay, bốn lần trước đó đều không bắn vào vị trí quan trọng, tại sao cô nhận định phát súng thứ năm anh ta nhất định sẽ giết người, sẽ bắn một phát đoạt mạng?!”

Hoài Như á khẩu, có cảm giác như mình nói gì cũng rơi vào bẫy. Người phụ nữ tên Chân Ý này thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, khứu giác quá nhạy bén, thế tấn công quá ác liệt. Dù thần kinh cô ta có căng lên như dây đàn cũng không tài nào đối đáp mạch lạc. Cô ta cảm thấy mình như bị Chân Ý lột một lớp da.

“Cô nói dối!” Chân Ý chỉ vào cô ta, giọng nói dữ dằn, “Phán đoán của cô về tình thế nguy hiểm không đầy đủ, cô giết người không phải vì bị bắt ép mà có nguyên nhân khác, cô nói dối!”

Hoài Như kinh hãi, vẻ oan uổng nói: “Tôi không có lý do giết cảnh sát Lâm, tôi không quen cảnh sát Lâm và cũng không quen tên bắt cóc. Tôi chỉ là người bị hại vô tội, là người bị ép buộc. Trong hoàn cảnh khủng khiếp ấy, tôi thật sự cho rằng anh ta sẽ giết người!”

Dương Tư lập tức ý thức được Hoài Như cuống lên sẽ lỡ lời, bật dậy: “Phản đối!”

“Phản đối vô hiệu.”

Hoài Như càng sợ hãi hơn. Vẻ mặt Chân Ý đã dịu xuống, không tiếp tục tấn công nữa, trái lại bình tĩnh hỏi: “Vừa bắt đầu Hứa Mạc đã uy hiếp buộc phóng viên móc tim cảnh sát Lâm sao?”

Hoài Như thấy cô không hỏi chuyện trước đó thì thầm thở phào, nói thật: “Đúng.”

Nhưng câu hỏi của Chân Ý lập tức xoáy vào: “Tại sao chưa lấy tim mà cảnh sát Lâm đã trúng hai phát đạn?”

Kiểu khi nắm khi buông tay này khiến Hoài Như khổ sở triền miên, tiếp tục căng thẳng. Lời khai đã ghi lại thì không thể nói dối: “Bởi vì... tên bắt cóc phát hiện cảnh sát Lâm là... cảnh sát.”

“Ồ? Vì sao tên bắt cóc lại phát hiện anh ấy là cảnh sát?”

Hoài Như không trả lời.

“Trả lời tôi!”

Bả vai Hoài Như run lên, khẽ nói: “Tôi không cẩn thận gọi anh ấy như vậy...”

Mọi người ồ lên. Chân Ý dừng một lát, chờ mọi người bàn tán xong xuôi mới hỏi: “Lúc cô để lộ thân phận của cảnh sát Lâm có từng nghĩ điều này sẽ mang đến nguy hiểm tính mạng cho cảnh sát Lâm không?”

“Xin lỗi.” Hoài Như bùng mặt khóc, “Là tôi lỡ lời trong tình thế cấp bách, là lỗi của tôi...”

Ghế dự thính lại xì xào bàn tán. Có người phát hiện mặc dù người này đáng thương nhưng cũng rất đáng giận.

Chân Ý chờ đến khi mọi người đều bình tĩnh lại, im lặng như tờ rồi mới hỏi một câu đầy sâu xa: “Cô vừa nói cô không có lý do giết cảnh sát Lâm bởi vì cô không quen anh ấy. Như vậy...” Giọng cô không lớn nhưng lại nện vào trái tim mỗi người, “Sao lúc đó cô biết thân phận của Lâm Hàm là cảnh sát?”

Dứt lời, người nào người nấy đều im phăng phắc. Gió lạnh thổi từng cơn, mọi ánh mắt đều hướng về Hoài Như. Hoài Như kinh ngạc, thế mới biết mình đã rơi vào bẫy của Chân Ý. Chân Ý không ngừng ám chỉ cô ta cố ý giết người, mọi chi tiết vụn vặt đều bị Chân Ý moi ra hết. Cô ta bị tấn công từ hai phía,

không thể ứng phó. Trong tình thế cấp bách, cô ta giả bộ đáng thương để rửa tội cho mình, không ngờ lại để lộ sơ hở, bị Chân Ý tóm được.

Hoài Như đủ thông minh, vội vã cứu vãn, nói: “Lúc cảnh sát Lâm và cảnh sát Tư đến bệnh viện điều tra cái chết của Hứa Thiển, tôi đã trông thấy nên biết anh ấy là cảnh sát. Có điều không tính là quen...”

“Cô nói dối!” Chân Ý không hề nể nang ngắt lời, không cho cô ta cơ hội lên tiếng nữa, “Cô biết cảnh sát Lâm nhưng lại nói không biết. Vậy cô không quen tên bắt cóc cũng không đáng tin. Tất cả đều là bịa đặt! Cô quen cả hai người họ!”

Phía dự thính lại xôn xao. “Phản đối!” Dương Tư lớn tiếng phản đối, “Đây là suy luận vô căn cứ.”

Chánh án nhìn Chân Ý: “Phản đối hữu hiệu.”

Nhưng Chân Ý đã đạt được mục đích, cô dụ lại, hỏi: “Tại sao Hứa Mạc ép người khác ra tay chứ không tự làm?”

Hoài Như giật mình, cắn răng không nói. Chân Ý dự liệu được cô ta có chết cũng không nói, quay đầu về phía bồi thẩm đoàn và ghé dự thính, giọng trong trẻo mà rõ ràng: “Bị cáo không chịu nói thì để tôi giải thích. Căn cứ theo lời khai của hai nhân chứng khác, nguyên nhân Hứa Mạc không tự mình lấy tim là vì “Mẹ tôi không cho phép tôi giết người”. Đây là nguyên văn câu nói của tên bắt cóc.”

Mọi người đều kinh ngạc thảng thốt. Chân Ý nhã nhặn cúi người: “Tôi tạm hỏi đến đây thôi.”

Tuy không hỏi tiếp nhưng đã để lại một không gian tưởng tượng vô hạn: Hoài Như không chịu thừa nhận những lời này là có mục đích gì đây?

Lòng bàn tay Dương Tư lạnh toát, Chân Ý quá mạnh bạo, tấn công quá ác liệt. Mâu chốt ở chỗ cô không bỏ qua bất cứ chi tiết nào dù là nhỏ nhất, hoàn toàn không cho người ta cơ hội phòng bị.